

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВоду ОУН

ч. 17.

1976 р.

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВоду ОУН

з приводу 35-ліття АКТУ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

30-го червня 1941 року українська нація черговий раз задокументувала свою волю до власного суверенного національно-державного життя. Цей Акт нації став дороговказом на шляху її історичного ставання. Це було чергове власнопідметне волевиявлення тисячолітнього змагання нації до самостійного державного життя, незалежне від ніяких чужосторонніх чинників ані від їх відношення до прагнень нації: бути господарем на власній землі.

Акт 30 червня 1941 р. був всенароднім чином з почину ініціатора і рушія, що ним була Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери. Національні Збори у Льва-городі схвалили однодушно цей почин. Революційна ОУН почала творити організовану силу нації, спираючи на усіх патріотичних напрямках, які існували в її лоні. Її почин підтримали і поблагословили обидві наші Церкви окремими пастирськими посланнями.

Тридцять п'ять років тому Україна була єдиною нацією тієї історичної доби, коли зустрілися два наймогутніші тоталітаризми і імперіялізми два найзавзятіші вороги самостійності України, була тією нацією, що нападена нацистською Німеччиною, їй не підкорилася. Українське Державне Правління було єдиним урядом у тодішній т.зв. новій Європі, яке відкинуло ультимат нацистського окупантського уряду уступити і відкликати історичний Акт.

Двофронтowa війна нації, що виникла в наслідок Акту 30-го червня 1941 р., була історичним семафором для всього волелюбного світу того часу. Якщо б ця концепція була прийнята, - сьогодні не існувало б світової кризи і загрози термоядерної війни, бо не існувала б не лише нацистська але й російська імперія, а був би здійснений принцип національної організації порядку на європейському і на азійському континентах і у всьому світі.

30. червня 1941 р. - це не був тільки український державно-творчий чин нації, але це і сьогодні світово-політичної ваги дороговказ для волелюбних націй світу, ворогів російської імперії усіх барв.

Світова криза сучасного світу коріниться у тому, що альянти знехтували волю української нації, а з нею і всіх уярмлених у російській імперії націй, і замість спільно з поневоленими націями іти проти поневолювачів, пішли в союзі з більшевизмом проти нацизму. Дороговказ 30 червня 1941 - це боротьба проти обидвох імперій за відновлення національних суверенних держав народів.

З українського погляду, Акт 30. червня 1941 р. нав'язував не лише до Актів 22 січня 1918/19 рр., але він сягає княжої і козацької історичних епох та усіх героїчних поривів нації до її національно-державного життя. Він не тільки був прокламацією відновлення Української Держави, але він розпочав реальний, дійсний новий період існування Української Держави. Похідні Групи революційної ОУН, спільно з народом і при загальному одушевленні встановляли на місцях українську владу, яка діяла на українській землі.

Коли з почину революційної ОУН на базі 30-го червня 1941 р. створено у жовтні 1942 р. Українську Повстанську Армію /УПА/, яка нерозривно пов'язана з Актом 30. Червня 1941 р., це було виконанням того, що випливало із Акту проголошення відновлення державности. Українська держава це є українська влада української нації на українській землі, без огляду на те, чи її визнають на даному етапі інші уряди, чи ні. Суть держави не лежить у міжнародно-правному її визнанні, а у виконванні народом своєї влади на своїй землі. Як довго УПА-ОУН виконували владу принаймні на частинах української землі, так довго існувала українська держава на українській землі! Як голова і члени У.Д. Правління були арештовані і пішли в концтабори або були розстріляні нацистами, створилася Українська Головна Визвольна Рада /УГВР/ під керівництвом ген. Романа Шухевича-Чупринки і продовжувала дію У.Д.П. Як довго тривало всенародне повстання 1942-1953 рр., як цю добу окреслює один з визначних політв'язнів України, - так довго існувала українська держава на українській землі, не тільки ідейно, морально, етично-правно, але реально, дійсно. Бо держава - це народ і його влада на своїй землі.

30-го червня 1941 р. не тільки проголошено відновлення державности, але її й здійснювано, як довго діяла збройно УПА-ОУН і як довго була виконувана влада на українській землі.

Акт 30. червня 1941 для молодого покоління України є все більше мобілізуючим у боротьбі проти більшевизму і Росії взагалі, як це бачимо з підпільної політичної літератури нашої сучасної доби.

30. червня 1941 - це не історичний спогад, але незмінний дороговказ для нації. Ним розпочалася нова доба української державности, як нерозривний історичний ланцюг великих зривів нації, що є дороговказами не тільки для сучасного покоління, але для волелюбних націй світу у боротьбі з більшевизмом і російським імперіалізмом усіх барв.

За ідеал 30-го червня 1941 р. поніс український нарід, зокрема УПА-ОУН великі жертви; на них виросло і виростає нове покоління, що ще за нашого життя ідею Української Самостійної Соборної Держави і розвал російської імперії та знищення більшевизму спільним зусиллям всієї нації - здійснить!

Хай живе 30-ий червня 1941 !

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Хай живе Українська Національна Революція!

М. п.; 30-го червня 1976 року.

П р о в і д
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

У 35-ту РІЧНИЦЮ

ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

35 років тому, Актом 30-го червня 1941 року у Львові проголошено відновлення української державності. Національні Збори встановили Головою Державного Правління - Ярослава Стецька.

"Волею українського народу Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української Держави ... - голосив усім державний Акт. І український народ виявляв свою волю по всіх містах і селах України, спершу великими маніфестаціями і масовими здвигами та організуванням державного життя, а далі - збройною боротьбою.

Акт 30-го червня був проголошений у часі, коли друга світова війна набрала найбільших розмірів і два вороги України - гітлерівська Німеччина і большевицька Москва зударилися на українській землі з наміром загарбати Україну для себе, а український народ поневолити.

І тоді - у найважчій ситуації, між німецьким молотом і московським ковадлом - український народ сказав своє слово - слово господаря української землі, і підняв прапор своєї державної самостійності.

І підняв свій меч - за свою свободу, за своє одвічне право бути господарем на своїй власній землі, за свою від нікого незалежну державу. Проти обох наїзників, проти обох загарбників, окупантів і поневолювачів.

Акт 30-го червня 1941 року відкрив найновішу сторінку історії нашого визвольного змагання за ту саму велику мету: за самостійну соборну українську державу. Таку саму мету мав Акт 22-го січня 1918 року, Акт 1-го листопада 1918 року, таку мету мав Акт 22-го січня 1919 року, таку ж мету мав Акт 15-го березня 1939 року.

Акт 30-го червня був черговим історичним самостійним незалежним державним актом, був власнопідметним виявом волі українського народу самому творити своє життя на своїй власній землі і боротися за свою власну державу. Актом 30-го червня викуто ще одне кільце в безперервний ланцюг визвольної боротьби українського народу.

Український народ масовими маніфестаціями-здвигами виразно й рішуче ствердив свою волю до самостійного життя. Власними силами і власним трудом широко розгорнув державне будівництво, з радістю, запалом і ентузіазмом взявся за роботу на всіх ділянках суспільного і державного життя. Увесь народ став до будови своєї держави.

І хоч німці зліквідували Українське Державне Правління і застосували супроти українського народу політику терору й винищування, розстрілюючи і засилаючи в тюрми і кацети цвіт борців народу, - Акту 30-го червня ворог знищити не зміг. В обороні своєї, потоптаної окупантами, волі став український народ. На насильство відповів боротьбою, створюючи Українську Повстанську Армію, що під керівництвом Головного Командира сл. п. ген. Романа Шухевича - Тараса Чупринки, залізом, вогнем і кров'ю перетворювала в дійсність ідею 30-го червня, вписуючи золоті сторінки в історію визвольної боротьби України.

Доба української історії, розпочата 30-тим червня 1941 року, триває. Боротьба йде далі - в різних формах, різними способами і засобами і на різних відтинках многогранного життя. До боротьби стає третє українське покоління, піднявши високо вгору прапори і ідеї 1918 і 1941 рр. - і хоч "ім північні вітри гудуть, і сніги замітають путь, а вони ідуть безупинно".

ну"... "Покотилася лавіна, і де в світі тая сила, що б в бігу її спинала!" /Іван Франко/.

І ця боротьба йтиме так довго, аж український народ стане господарем і володарем своєї землі і своєї долі, здійснюючи заповіт Шевченка - "В своїй хаті - своя правда і сила і воля!"

Відмічуючи 35-річчя Акту 30-го червня 1941 року, схиляємо наші голови і віддаємо нашу глибоку пошану тим всім, що впали в боротьбі за українську державу, що впали на різних полях за те, щоб жив і був свободним український народ. Одночасно манифестуємо нашу єдність з українським народом на рідній землі, нашу повсякчасну готовість допомагати йому в боротьбі і нашу рішеність разом з народом йти і дійти до нашої великої мети.

На цьому шляху боротьби впали й падуть воїни. Бо "шлях звільнення кожної нації густо кропиться кров'ю. Нашої - так само. Кров'ю чужою і своєю. Ворожою і рідною. Кров закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, організаційної праці, ідеологічної творчості, - всього того, що нація і свідомо і іраціонально використовує для ствердження свого права на державне життя", - писав Симон Петлюра. Прапори боротьби бере в свої руки молоде українське покоління. Вирощені на крові і жертві своїх батьків, на боротьбі ОУН-УПА, вони відважно й сміло продовжують почате й незавершене їхніми попередниками діло: та сама ідея, ті самі прапори, та сама ціль - незалежна українська держава!

- "Народ мій є, народ мій завжди буде, ніхто не перекреслить мій народ!" - кличе Василь Симоненко. - "Будемо битись!" - взиває Валентин Мороз.

На місце впадших стають нові борці. Їхніми трудами, жертвами, посвятою, завзяттям - живе і кріпшає українська нація. Кріпшає для завтрашньої перемоги, яка напевно прийде! - "Прийде той час! Істотою цілою ми чуєм хід його..."

"Та прийде час, і ти огнистим видом
Засяєш у народів вольних колі,
Труснеш Кавказ, впережешся Бескидом,
Покотиш Чорним Морем гомін волі,
І глянеш як хазяїн домовитий
По своїй хаті і по своїм полі"

- пророкував Іван Франко. І ТАК БУДЕ!

Акт 30-го червня 1941 року стоятиме полум'яним дороговказом на дальшому шляху походу української нації до її мети!

Вічна слава впадшим Героям української визвольної боротьби!

Хай живе, бореться і перемагає український народ!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

В Році Івана Франка і Симона Петлюри
30-го червня 1976 року.

П р е з и д і я
СВІТОВОГО УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

У 50-ту РІЧНИЦЮ З ДНЯ СМЕРТИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

П'ятдесят років тому, 25 травня 1926 року, на паризькому бруку загинув від пострілів московсько-большевицького агента СИМОН ПЕТЛЮРА - Голова Української держави і Головний отаман її армії.

У важкі, трагічні хвилини історії України, коли вирішується її доля, з глибини української нації виринають постаті, в яких немов зосереджується вся потенціальна сила українського народу. Особливо в час національної революції, коли з найбільшою яскравістю виявляється безперервність змагань поневоленої нації до власного незалежного державного життя, її символами стають ті, хто, відчувши історичну відповідальність, повністю віддає себе службі Великій Ідеї. Таким був і таким назавжди залишиться в історії нашого національно-державного чину в минулому 50-річчі Симон Петлюра. Ще в передреволюційні роки він виявляв свій темпераментний хист українського публіциста-патріота, а потім, відкинувши всі ворожі українській нації чужі ідеї і партійні доктрини, пішов шляхом безкомпромісного борця за вільну суверенну Українську державу, пивши гірку чашу її Голови і Головного отамана української армії, аж врешті вона виповнилася його власною кров'ю.

В час, коли валилася російська імперія, коли російський Тимчасовий уряд намагався зберегти "єдинонеділиму" тюрму народів і докладав усіх зусиль та засобів, щоб не допустити до відродження Української держави і створення української армії, в час горезвісного пацифізму серед збаламученої російським соціалізмом-інтернаціоналізмом частини української провідної верстви, - Він згромаджував довкола себе українські військові елементи, скликав військові з'їзди, організував військову адміністрацію, творив кадри майбутньої армії, як єдину запоруку визволення України і збереження її державности. Популярність і впливи С. Петлюри в народі були настільки великі, що Він стан Головним отаманом української армії, а в найбільш критичних моментах наших Визвольних змагань узяв на себе і важкий тягар голови Директорії і став на чолі визвольної боротьби української нації. А після поразки сміливо пішов тернистим шляхом голови Української держави в еміграційних умовах, пробувши на цьому важкому становищі шість років, аж до своєї героїської смерті. Стояв як міцна скеля серед бурхливих хвиль еміграційних настроїв, хоч довкола нього хвилювало й мінялося емігрантське море, що тут і там викидало на берег відбризки малоросійства і зміновіхівства. Свідомий того, що незалежну державу здобувається в огні і бурі збройним чином, що в процесі цієї боротьби бувають перемоги і поразки, мужньо видержав усі удари долі в еміграційній атмосфері й непохитно тримав у своїх руках стерно державного проводу аж до останніх днів свого життя.

Основна думка, що пронизує весь національно-громадський світогляд Симона Петлюри, - це ідея української державної незалежності і безкомпромісова боротьба за неї з московськими імперіялістами - білими і червоними - "В українську державність ми віруємо, - писав він, - в її неминучості ми переконані. Для нас вона є певною мірою живою реальністю, бо ідею її ми несемо в серці, бо її духом і потребами овіяне все /наше/ життя. Ще не затишай гуркіт "рідних гармат" недавньої боротьби за нашу державність, ще не засохла свята кров, пролита мучениками і лицарями її, ще не розвіявся той дух боротьби, що підіймав вірних синів нації на велике діло, і поведе ще знову їх за собою, щоб довести до кінця віками розпочатий національний чин

Події і нові борці-герої чергових років після героїської смерті Симона Петлюри підтвердили збройним чином цю глибоку його віру, зокрема під час другої світової війни всенародним повстанням, організованим ОУН-УПА. Послдовники його державницької ідеї ще більше наголосили її значення у житті поневоленої нації і своїм життям і кров'ю, як і Він, скріпили її непереможність. - "Нація, - як писав С. Петлюра, - повинна розуміти вагу цієї ідеї, бо від того чи іншого усвідомлення її залежить життя або смерть дер

жавного існування нації, її воля і розвиток, чи занепад і державна загибель. Геній нації зуміє подолати і технічні перешкоди для оборони держави і всякі інші труднощі, коли ідея її оборони, як вільна повинність і природна потреба, увійшла у свідомість народної маси, стала органічним елементом національної думки..."

Все наше минуле, всю нашу визвольну боротьбу, всіх наших національних героїв московські імперіялісти, білі й червоні, засуджують і очорнюють ганебними наклепами, зокрема підступно, по-варварськи вбивають провідників українського народу. Так було і так є. Вони замучили Кальнишевського, Шевченка, прокляли Мазепу, забили Петлюру, Коновальця, Шухевича-Чупринку, Бандеру, засуджують і кидають у тюрми на мученицьку смерть сучасних Нескорених...

Їх лякає воскреслий дух України, її історична місія, отой Шевченків "вогонь із Холодного яру", що запалює серця нових борців з московською тиранією і дає їм надхнення у змаганні за національні й соціальні права українського народу, провадить їх до вже недалекої перемоги.

Основи української державної незалежності зберігаються у свідомості нації, у спадщині традицій минулого і в реальних потребах сучасного її життя. І даремні намагання Москви та її вислужників підмінити українську державність колоніальним творивом, т.зв. УССР, марксистсько-ленінськими чи т.зв. інтернаціональними утопіями, бо українська нація завжди відкидала і відкидає всю цю ворожу блекоту, яку накидають їй силою і підступом як нове ярмо. Традиції нашого минулого стали внутрішнім стимулом для досягнення того, що є невідкличними потребами для життя і творчого розвитку сучасних і майбутніх поколінь. І тільки в умовах власної Суверенної Соборної Української Держави можуть здійснитися воля і прагнення українського народу, може всебічно розвинутися його національний потенціал.

На своєму історичному шляху український народ у боротьбі за свою волю і державність склав безліч жертв, а між ними є й імена тих національних героїв-провідників, що стали символами визвольної боротьби України. В новіші часи в Пантеоні Безсмертних вписані й імена Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича-Чупринки. Всіх їх убила Москва, всі вони загинули в боротьбі за УССР, під прапорами якої боролися і далі борються тисячі іменних і безіменних національних Героїв, що склали і складають своє життя за здійснення ідеалів української нації. Всі вони пройшли свій тернистий життєвий шлях у вірній службі своєму народові, і всім їм належить найглибша пошана та любов від кожного українського патріота.

У 50-річчя з дня смерті Симона Петлюри, Голови Української держави і Головного отамана її армії, ми всі повинні пам'ятати його безсмертні слова: "Шлях кожної нації густо кропиться кров'ю. Нашої - так само. Кров'ю чужою і своєю. Кров закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, ідеологічної творчості, всього того, що нація і свідомо, і іраціонально використовує для ствердження свого права на державне життя. Кров пролита для цієї мети не засихає. Тепло її все теплим буде в душі нації, все відіграватиме роль непокоючого, тривожного ферменту, що нагадує про нескінчене і кличе до продовження розпочатого..."

Україна далі живе і бореться, і "Вона - як заповів наш національний Геній-Пророк - воскресне, як Фенікс із попелу, на вічну славу Героям!"

Слава Україні!

Постій, травень 1976 р.

Слава Героям!

Провід Організації Українських
Націоналістів /ОУНр/

ПОЗИЦІЇ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ В УКРАЇНІ

I

Необхідно підкреслити, що революційно-визвольну боротьбу української нації не можна окреслювати як рух опору чи резистанс. У своєму творі про національно-визвольну боротьбу чи "протирежимний резистанс" - Степан Бандера основно з'ясував цю суттєву проблему.

Тут насвітливо в загальних лініях деякі питання сучасних національно-визвольних революційних процесів в Україні і вкажемо на майбутні напрямні боротьби революційної ОУН.

Збільшення терору в Україні не впливає вирішально на напрямок даного періоду розгортання національно-визвольного революційного руху, ані на його зміст, а тільки на його засяг, форми і частинно на методи. Всенародне повстання 1942-1953, повстання в концтаборах 1953-1959 з безприкладним героїзмом обох цих фаз визвольної-революційної боротьби /а не "опору" чи резистансу/, створили духову й моральну основу для чергової фази - від 1959 р. по сьогодні. І якраз тому Москва вбила саме в 1959 році Степана Бандеру, бо він був символом тієї епохи боротьби вбила якраз напередодні блискучої появи творчості шести- і семидесятиників.

У чому суть цієї фази боротьби? Молоде покоління України, яке виросло з героїки тридцятих, сорокових, п'ятдесятих років, поставою найкращих своїх речників, усвідомило собі ясно, стихійно і теж раціонально, своє українське традиційне духово-культурне, релігійне, етично-правне, суспільне, національне "Я". Це наше покоління збагнуло українські традиційні суспільні інститути типу напр. приватної власності хлібороба на землю, його антиколективістичну настанову, видвигнуло з горнила національної душі український спосіб життя і виразно протиставило його російському. Світ України станув проти світу Московщини. Один з молодих авторів каже, що дехристиянізація, колективізація, колоніальна індустріялізація, переселювання наїзником з села до міста, - нищать традиційні українські духові структури.

Система позитивних традиційних українських ідей відродилася у молодому поколінні зі стихійною силою, Воно скинуло з поверхні української духовості й творчості налетілості московського большевицького комуністичного життя, системи чужих та ворожих ідей. Зглиблення українських вартостей, навіть передхристиянського періоду існування української нації, нав'язування до них і пов'язування їх з християнською добою як суцільної історично-традиційної єдності, - створило особливу ситуацію у розгортанні визвольної-революційної боротьби. Не нав'язування до чужих доктрин, світоглядів, ідеологічних, суспільних чи політичних систем, як спасенних для нації, але шукання і знайдення виходу з трагічного кола світової ідейної, культурної, етичної, правної, суспільної, політичної, а навіть релігійної кризи якраз у глибинах віків буття власної нації, в оригінальних, питомених нації власних вартостях, - це є те передомове у духовому і політичному відношеннях визвольної-революційних процесів в Україні.

Незвичайно сильне підкреслювання духового первня в житті людини і нації, національної засади організації світу, ідеї нації як найвищої духово-органічної спільноти, яка єднає в собі всі найінтимніші, найбагородніші пережиття людини, - створює величезну силу в боротьбі.

Це не є випадок, що речники молодого покоління духових творців не присвячують уваги ідейно-світоглядим і суспільно-політичним поло-

женням державно-політичної еліти 1918 рр., але нав'язують свої візії до нашої княжо-королівської і козацької епох нашої історії. Вони шукають питоменно українського. Їм чужі соціалізм чи лібералізм. В ідейному бою Москва програла. Сьогодні стоять проти себе два національні організми, два світи двох націй зі світового значення уявленням життя і порядку у світі, які зударяються у світовому розмірі. Це не фрази: Київ проти Москви, Св. Софія проти Кремля, Космач проти Вавилону. Це означає: питоменне кожній нації уявлення життя, її довговікова культура творчість, яка не існує без нації. Це означає: проти перемішання націй, проти советського народу, проти безнаціональної антикультури, проти суспільства без національної культури. Ідея Космача означає: заклик до кожного села і міста України відкопувати, плекати, захищати тисячолітні первні української духовости, української культури, протиставляти їх у наступі московським, большевицьким, комуністичним.

Культурних революцій немає, бо культури творяться віками, виростають з глибин духа нації. Є культурно-політичні революції, які мають вможливити нації вільно виявляти свої, Богом їй дані, духові таланти. Без національних культур немає світової культури. Бо світові генії стають ними тільки тоді, коли вони є національними геніями: Гете, Шевченко, Шекспір, Сократ, Конфуцій. Денаціоналізація - пишуть крайові автори - це дегероїзація, тобто позбавлення життя його героїчного первня. Чи може творити людина, яка позбавлена власного духового коріння, нації, з якої виросла?

Це не випадок, що стихія оригінальної української творчости, нав'язання до українських традиційних духових первнів захопили й етнічних українців. Ідея соборів, соборів наших душ, зрушила і слабодухів і їх полонила. Культ величніх традицій - козацької і княжої-королівської епох, розгадування, розкривання, зглиблювання духових коренів нації, вирощування візій завітнішого, що нав'язує до величнього минулого, змаг за власнопідметне самовиявлення і вказання народові на його рідне, велике, спасення, - це наявне показання власних вартостей, засудження старшебратства, унаявлення вищости України. І це відкритий захист епохи ОУН-УПА з їхньою героїкою, це систематична мобілізація нації до боротьби за ідеї і цілі, які виростають з глибини її душі. Так оформлювана і організована визвольна боротьба - непереможна. Щоб її задавити, треба би задавити фізично увесь народ. А це неможливе.

Духова й ідейна мобілізація на рідних основах здійснюється не тільки у площині бою ідей. Бо інше, протилежне до московського, уявлення життя, інший спосіб життя, в живій дійсності мусить зударятися на кожному відтинку життя, у кожній його ділянці. Це є не тільки бій двох культур, двох світоглядів, але двох систем життя, починаючи від теїзму, віри в Бога, уявлення Бога, аж до іншого господарського ладу.

Боротьба продовжується на кожному кроці. Вона завершиться у збройному зударі двох націй, бо без зброї визволення немає. Збройні удари, масові удари у формі страйків, саботажі, нищення фізичними засобами системи наїздника, - на порядку дня. Без фізичного бою перемогти неможливо. Але передумовою його є пізнати себе, свою правду, яка дає силу видержати жорстокий бій. Революційні ідеї, революційні кадри, революційна дія - це складники перемоги.

У становищі, коли ворог намагається забрати в нації її величне минуле, позбавити її духового кореня, викорінити її суспільні інститути, її етично-правні уявлення, - поворот до традицій - це революційне гасло боротьби. В тому і поворот до первісного християнства в нинішній епосі упадку суворой християнської моралі і віри. Катакомбне українське

християнство є теж революційною ідеєю нашої доби.

II.

Завдання нашої боротьби на сучасному етапі в Україні і тут - багатогранні:

- скріплювати і поглиблювати дотеперішні ідейно-світоглядіві, духово-культурні процеси, традиційну національну і релігійну героїку, з уявленням Бога волі, правди і любови проти земного самодержавного царя-деспота, чи ідола вождя-тирана, або проти воюючого безбожництва;

- зглиблювати і пропагувати здійснювання в боротьбі питомених українській нації суспільних інститутів у протиставленні до російських; у становищі безправ'я і насильного існування московських правних "порядків" пред'являти народові етично-правні уявлення української нації: за правовість і справедливість, за український закон, проти кривди - важливе гасло боротьби!

- самоусвідомлене в гуманістичній творчості уявлення українських питомених вартостей поширяти на всі ділянки життя - тобто створювати площину боротьби за здійснювання українського образу життя в усіх галузях і царинах буття проти насильно насадженого москалями їхнього способу життя в Україні /напр. колективізація, соцреалізм, тобто культивування у всякій духовій творчості рабства, реальної дійсності поневолення нації і людини, монопартія, уся комуністична система, русифікація, перемішування народів, виселювання тощо;

- в осередку усіх визвольних процесів ставити боротьбу за ВЛАДУ української нації на українській землі. ВЛАДА - це держава. ВСЯ ВЛАДА УКРАЇНСЬКІЙ НАЦІЇ! ГЕТЬ МОСКВА З УКРАЇНИ! - головне гасло боротьби. ВЛАДА - це передумова свободи!

Все, що йде на користь українській нації, це законне; все, що нація-поневолювач чинить на нашій землі, - незаконне, безправне. Право на суверенність, незалежність України - це Боже і природне право, а поневолення Московщиною - це злочин московської нації проти Бога і людства. Немає прав людини без здійснення прав нації. Державна незалежність - це передумова здійснення прав людини поневоленої нації. Ніколи в імперії не можуть бути здійснені права людини поневоленої нації. Ніколи в нації-колонії не може бути здійснений народоправний устрій тієї нації. Лише у власній державі народ може здійснити свій народоправний устрій, але ніколи це не може статися в чужій імперії, без її розвалу. Тому не може бути спільного фронту поневолених націй з т.зв. антирежимними, але імперіялістичними силами нації-поневолювача проти тоталітарного режиму імперії, бо в нації поневоленій завжди буде диктаторський, поліційний чи мілітарний, режим окупанта, без огляду на те, чи в "метрополії" в нього самого - є тоталітарний чи демократичний режим.

Суттю нашої стратегії є відкрита боротьба поневоленої нації проти нації-поневолювача. Тому ніякі суттєві чинники нашої стратегії не можуть бути приховані перед народом, бо він мусить бути мобілізований! Приховуємо не великі лінії стратегії, але КАДРИ!

Підкреслюючи першість духового первня і неповторності духовости кожної нації, необхідно одночасно пов'язувати боротьбу зі щоденними потребами життя. Коли боротьба за національне визволення, за державність, пов'язана також з соціально-економічною сторінкою життя, вона скріплюється ще одним чинником. Економічний визиск це наслідок націо-

нального поневолення. Передумова розв'язки соціально-економічного питання - національна незалежна держава.

Кожному соціально-економічному ферментові треба надати національно-державне цілеспрямовання, переключати кожен страйк чи економічне незадоволення з соціально-політичних на національно-політичні мотиви і цілеспрямовання.

Навіть стихійні катастрофи /зливи, саранча, посуха, завія/ - це наслідки окупації, бо напр. вируб наїзником лісів спричинює кліматичні зміни на гірше. Колгосп - наслідок окупації.

Бійці радянської армії - це не тільки москалі, але це члени поневолених націй. Вони мусять бути предметом нашої різновидної дії, зокрема ідейно-політичної. Їх перехід на бік повстанців - великого значення чинник у розгортанні повстання. І з чужини ця дія є можлива, напр. в ЧССР, Малярщині, східній зоні Німеччини і т.п. Морська флота має численних українців-матросів, вони відвідують пристані західних держав.

Треба нам пам'ятати, що при оцінці ролі людини і зброї треба ставити на першому місці людину; у праці на перший план - політичну дію, у політичній праці - ідеологічну, в ідеологічній на першому плані - живі ідеї, що поривають націю, а не якісь імпортовані чи абстрактні чужі доктрини, а навпаки, - ідеали нації, які виростають з її тисячолітньої традиції /рішення IV і V Великих Зборів/. У комплексі наук на першому плані ставити власну гуманістику, тобто філософію, історію, історію літератури, літературу, мистецьку творчість, націоналізм, соціологію, науку про державу, власне традиційне право і правовість, фольклор, народню творчість і т.п. Пізнати себе самого, свою націю, зглибити - до джерел.

В Україні треба розгорнути акції різного типу і натуги. Треба вести також акції легшого характеру, щоб охоплювати ними найширші кола, щоб засяг учасників був якнайчисленніший. Чим ширший круг, тим краща ситуація для дії незламних борців. Помилкою було б стосувати тільки такі методи боротьби, на які здатні виняткові постаті. Боротьба мусить бути всенародною. Якість мусить переходити в кількість. Зрізничкованість форм і методів не означає відсунення на бік якогось рода дій. Треба шляхом ступенюваності радикалізувати методи, які стосують широкі кола.

Відповідні акції треба проводити у всьому світі - на допомогу нашому народові.

Треба робити якнайбільш популярними наші ідеї, форми і методи боротьби, щоб вони охоплювали якнайширші кола народу. Націоналіст, як риба у морю, мусить плавати в народній гущі, яка йде за ним. Не дати себе зіпхати в "кучку", виелімінувати з будь-якого фронту боротьби, а бути корінням у ній. Націоналісти-бандерівці є всюди приязні, їх нізвідки не можливо виелімінувати, вони як стихія наповнюють усе своїми ідеями, напрямними, своїми діями, зв'язуючи їх з всебічними потребами життя народу. Москалі розгубилися, коли українську мову називають бандерівською, бо тим чином усе, що українське, що рідне народові, це зветься бандерівством чи націоналізмом. Не правильно інтерпретувати факт "лісу", мовляв, загнали націоналістів у "ліс". - "Ліс" це не ізоляція найвідважніших від народньої гущі, але це виповнена по береги кипуча вода, яка перелилася поза посуду. Це означає органічну єдність народньої гущі з "лісом". "Ліс" - це рама народу.

Суть нашої стратегії у тому, щоб мобілізувати народ у боротьбі до такої натуги, щоб пугар кипіння переливався, бо за таких умов ворог не може перемогти, хіба знищив би фізично народ, що є виключене.

Іншим суттєвим чинником нашої стратегії визволення є спільний фронт поневолених націй – АБН, без якого, тобто без одночасних революційно-визвольних зривів, – Москва зосередила б всю атаку на українську націю, і тоді наш ізольований зрив було б їй легше задавити. Якщо б під час мадярського повстання були одночасні зриви інших поневолених народів в СРСР і в сателітних країнах, московська імперія була б розлетілася. Відклик мадярів до Заходу, а не до поневолених націй, завів їх. Захід мовчав, гарантував стан поневолення. Остаточну перемогу вирішує не удар мас на вулицях, але удар армій на бойовищах, хоча процес революційних боїв буде продовжуватися на вулицях міст і сіл. Проте ж вигнати ворога з рідної землі може остаточно тільки власна армія як головний чинник визволення.

Тому наша увага на чужині мусить бути зосереджена на те, щоб наша молодь рівнож на чужині вишколювалася в чужих арміях, щоб вивчала зокре повстансько-партизанське воєнне ремесло, щоб засвоювала такі воєнні знання, які прямо конечні для сучасної революційно-визвольної боротьби. Мілітаризація нашої молоді – це наказ хвилини.

Очевидно, треба постійно розбудовувати революційну організацію, бо без неї не є можливо змобілізувати і повести народ до боротьби і вирішного бою. Нарід мусить бачити альтернативу ВЛАСНОЇ ВЛАДИ!

Не правильно окреслювати культурних діячів України, які стали до боротьби за українські вартості, – дисидентами. Українських дисидентів немає. Є російські дисиденти, які не погоджуються з режимом, які хочуть його направляти, чи змінити варту імперії. Українські культурні діячі – це борці за національно-державну незалежність, а не дисиденти. Вони прагнуть ЗАВАЛИТИ і імперію і комуністичну систему. Дисидентами можуть бути малороси, неокомуністи або неомарксистичні, які не можуть бути українськими патріотами, бо між комунізмом і патріотизмом немає ніякої спільної бази єднання.

Ми звернули увагу на деякі актуальні питання, зв'язані з нашою визвольною боротьбою і окремими нашими завданнями. Систематичні студії проблематики визволення покажуть нам, як багато баламутства шириться навколо рушійних ідей боротьби і шляху визволення.

В новій добі української історії ми поставили дороговказ на шляху походу народу. Цього року ми відзначаємо один із таких дороговказів: 30 червня 1941. Після 35-ти років дозріла історична думка до того, щоб цією датою почати четвертий період існування української державности від 1941 р. до часу, коли на українській землі існувала українська влада в тіні меча УПА-ОУН, охоплюючи цілу епоху всенароднього повстання.

Без 30-го червня 1941 р., що був наріжним каменем, що започаткував нову добу української державности, ця героїчна епоха історії України – всенароднього повстання УПА-ОУН і від 1953 р. повстань у концтаборах, – не мала б свого державно-правного завершення і унапрямлючого семафору. Що так не сталося, – в тому заслуга нашої Організації.

Актив на чужині повинен глибоко призадуматися нам цим і бути на висоті завдань у світлі цієї величавої епохи в історії нашої нації.

С. Осінський

"...На батьківщині український народ живе в страшних умовах ворожого терору і злиднів, велика частина твоїх найближчих – на засланні, твої друзі ведуть революційну боротьбу в найважчих умовах, аж до вичерпання до загибелі. А ТИ, ... як живеш, що ТИ робиш, що віддаєш, чим жертвуєш, щоб їм допомогти?"

Степан Бандера

А. Галиченко

МИ СЕРЕД УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ

I. Завдання

Вихідна засада: Основним і головним завданням нашої політики і діяльності серед української спільноти є - визволення України і відновлення української самостійної незалежної держави.

Це є першим і найважливішим завданням боротьби і діяльності всієї ОУН, отже крайової і закордонної її частин, на всіх ділянках і відтинках дії, отже і на цьому відтинку.

II. Українська спільнота в західному світі

Полеми нашої політики і діяльності на цьому відтинку є, очевидно, - в с я українська спільнота у всьому світі. Це 3 мільйони. В різних країнах: різна кількість, різна сила, різна вага, значення, позиції, можливості. Прибулі і тут народжені. Різний рівень, різна ментальність, гатунки. Багато різних суспільно-громадських організацій, товариств, установ - з різними цілями, завданнями, прямованнями. Дуже багато не-організованих, загублених, відсталих, врослих у чужий ґрунт, які не знають свого роду, церкви, мови, традицій, історії і т.д.. Серед такої справжньої спільноти ми працюємо і маємо далі працювати, головне для того, щоб ця частина українського народу в світі сповнювала свій обов'язок і своє завдання супроти України, щоб давала свій вклад в українську справу.

У зв'язку з цим маємо проблеми, важливіші з яких є такі:

1/ Народжені не в Україні, яких є 85-90%, це 4-те і 5-те покоління. Вони вважають своєю батьківщиною країну свого народження, що відноситься також і до мови та до всього їхнього життя, до фактичного їхнього відношення до України. Йдеться головне про молодь і молодших людей. Вони є іншими і потребують іншого підходу, що необхідно враховувати в праці над ними і з ними. Величезна кількість такої молоді і постійний брак відповідної кількості й якості нашого молодого активу. Брак звичайного організаційного діяння і брак контакту, співдії і співпраці поміж ними самими в світовому й навіть крайовому і місцевому засягу. У великій мірі має це СУМ, але це одна з ОУВФ і найбільша молодіжна організація, в без порівняння меншій мірі - ЦЕСУС, у дуже малій, люзьній і нестабільній формі студентські організації навіть лише між собою в будь-якій одній країні. Ще більше відноситься це до пов'язання таких організацій і їхньої співучасті в діяльності всієї української спільноти. А ще тяжчими і складнішими є ці проблеми на відтинку молодих професіоналістів, що являють собою типово місцевий елемент з усіма консеквенціями такого становища й, очевидно, таке й є їхнє відношення до української /далекої/ справи. А вони - це завтрішні української спільноти в усьому світі. Це сотні тисяч. А дальшою проблемою є знайти способи, як їх зблизити й залучити до праці для України, і на таких місцях і відтинках, до яких вони надаються і які їм відповідають. Це ж люди, які залишаться після нас. Нам не може бути байдужим, що буде, як нас вже не буде. А відповідних поповнень на всіх відтинках треба вже й сьогодні.

2/ Замала кількість цих людей в організаціях, теж у церквах.

3/ Багато організацій з різними цілями - льокальними і далекими від України і української визвольної справи. Вони працюють для потреб своїх громад, дітей і молоді, для школи, церкви й інших місцевих справ, в основі позитивних.

4/ Молодь - вирощена в іншому кліматі і на не-українському ґрунті - є інша. Їхня активність, зокрема в різних акціях та в дії на зовнішньо-

політичній та інформативній ділянках, проявляється пропорційно до їхнього часового віддалення від України. Отже СУМ, ТУСМ, студенти, молоді професіоналісти. Чим даліше - тим менша участь у громадському житті й зовсім неспівмірна до їхньої кількості, їхньої власної спроможності, можливостей та потреб української спільноти. Але й треба ствердити, що збільшився й скріпився їхній рух в напрямі до українства, українських проблем, до України. Необхідно збільшити й скріпити нашу працю над модним українським поколінням та включувати їх до співкерівництва і співвідповідальності в усіх наших організаціях і у всьому організованому житті української спільноти.

5/ Вони - не еміграція, але люди українського походження /свідомі ші/, загал - місцеві, і їхня батьківщина тут, де вони й їхні батьки /а часто і діди й прадіди/ народилися.

6/ Їхня настанова працювати для малих і вузьких груп-громад, льокальних, навіть якщо й мають своє власне і центральне в даній країні та й світове завершення. Світові завершення можуть бути в якійсь мірі координуючими, репрезентативними /СКВУ/, в деяких випадках унапрямуючими /СУВФ, СУМ/.

7/ Найбільша кількість - це не організовані. Вони стоять поза життям української спільноти. Але, очевидно, вони теж потрібні для справи

III. Суспільно-громадський /політичний/ відтинок

Українське суспільно-громадське життя в світі має багато форм, виявів - різних у різних країнах. До суспільно-громадського життя зараховуємо теж українські Церкви і релігійно-церковні організації, видавництва, забезпечені установи і ін. - все, що організовано діє в громаді. Все це організоване життя є виразником і носієм всього загального українського національного життя і всієї загально-української діяльності в світі. Українське громадське життя тут тепер у зовсім інших умовах і на зовсім іншому ґрунті, має інше значення й вагу, як колись у Краю т.зв. "органічний сектор".

Українські суспільно-громадські /-політичні/ організації, товариства й установи - це тут практично єдині форми, в яких можна плекати, вирощувати і розвивати в с е українське життя /від народньої школи до політики/ і в яких є єдино можливим мати найбільшу кількість і також якість українських національних сил і взагалі української національної субстанції.

Суспільно-громадські організації закордоном мають для нас фундаментальне значення. Вони виконують і можуть ще більше виконувати потрібні українській визвольній справі завдання. Тому треба їх нам вважати великим особливим силовим фактором в укладі всіх наших сил /теж і не наших/. Українські суспільно-громадські-політичні організації в поодиноких країнах і їхні завершення - координуючі центральні є репрезентантами і речниками всіх українців /українських національних груп/ перед урядом і перед іншими чинниками даних країн, теж і в справах, що відносяться до України, а це має основне значення для життя всієї спільноти в даній країні і для української справи.

Вся українська організована /в деякій мірі і не організована/ спільнота в світі - це тепер така органічна частина українського народу, яка єдина може свobodно жити і творити, плекати та зберігати українські духові вартості і вирощувати справжню українську людину, що має істотне значення для українського народу і для української визвольної справи під сучасну пору і на довшу мету, і для самої спільноти тут. Тому ми віддаємо багато сил, енергії, часу й фінансів для будови, росту й розвитку українського суспільно-громадського життя. І тому участь усього

нашого членства /за деякими, потрібними в інших місцях, виїмками/ в українському суспільно-громадському-політичному житті, на його різних місцях, в різних його виявах, є обов'язкова і повинна бути передова.

Важливу роль в діяльності української спільноти і для української визвольної справи можуть виконувати українці - народженці даних країн /як їх співгосподарі/.

Тому що українське громадське життя тут є таке різногранне, багате на організації з різними цілями й завданнями, потрібно таких організацій, які своєю головною ціллю поставили допомогу українській визвольній справі. Такі організації, з різними назвами в різних країнах, ми створили й дали їм загальну назву Організації Українського Визвольного Фронту. Осінню 1973 року на 2-му світовому з'їзді цих організацій ми завершили нашу структуру Президією Світового Українського Визвольного Фронту. Мають свої світові завершення СУМ, студенти й інші, а світовим завершенням усього загальноукраїнського громадського життя став СКВУ, створений 1967 року. Отже відповідні структури на цьому відтинку маємо, а постійним завданням є наголювати їх людьми і працею, ідеями, спрямуваннями. Це є повсякчасне складне й тяжке завдання.

Очевидно, що справи, які наголює СУВФ, є нашими найважливішими справами і ми самі для них працюємо в своїх організаціях та в усіх структурах, в яких ми є. І для цієї справи, а це є справа визволення України, ми маємо мобілізувати всю українську спільноту у всьому світі.

ІУ. Партиїно-політичний відтинок

Ситуація нашої діяльності на цьому відтинку є складнішою, як на суспільно-громадському.

Ми провадили нашу власну внутрішньо-українську політику і діяльність серед всієї української спільноти в світі - самі, власними силами: не видна всім ОУН і видні всім ОУВФ. Підстави для цього давали: наша активність, наша праця, наша питома вага, сила й значення серед всієї української спільноти. Ми формували, розбудовували, поширювали і скріплювали загальноукраїнський самостійницький політичний фронт довкруги ОУВФ. Ми творили таким чином хоч і не формальний, але фактичний український політичний фронт. Для того, щоб посунути справу загальноукраїнського політичного центру вперед, почато розмови-переговори з М. Лівичьким. У висліді було напередодні II Світового З'їзду УВФ і II СКВУ опубліковано за підписами голови Проводу ОУН Яр. Стецька і президента УНР в екзилі М. Лівичького спільне Становище щодо ситуації в Україні і в світі та спільне Звернення в обороні України. Таке потягнення було добре, зокрема перед II СКВУ, бо були намагання творити якусь політичну комісію при СКВУ та й взагалі тенденції відсунути із ацени український політичний світ.

Український політичний центр потрібний. На двох великих відтинках діяльності української спільноти у всьому світі необхідна координація: суспільно-громадському і політичному. З наголосом на громадські справи - на громадському, а на політичні - на політичному відтинках.

На обидвох відтинках потрібна концентрація відповідних одному й другому відтинкові - сил і дії для однієї найважливішої справи-завдання: допомоги Україні в боротьбі за визволення з-під московської окупації. В тому плані суспільно-громадський відтинок має особливі навантаження, що відносяться головню до української спільноти в світі, а політичний відтинок - особливі завдання, що відносяться до українського народу в Україні.

Є різна праця й є дуже багато праці на обидвох відтинках. Один не повинен входити в засяг дії, праці і компетенцій другого.

Для наладження координації на політичному відтинку розпочато й продовжуються переговори з УНРадою. Потрібно знайти дороги до зговорення й завершити консолідацію всіх українських самостійницьких політичних сил. В якій формі буде це зроблене, залежатиме від взаємних погоджень і устійнень між договірними сторонами. Ми за таку формулювку, щоб у ній змістити всі державні акти останнього півстоліття, отже: 22.1.1918-19 рр. 1.11.1918 р., 15.3.1939 р. 30.6.1941 р. і УГВР. Координація і договори мають базуватися на історично-державних актах і фактах останнього півстоліття і на силовім факторі договірних сторін та мати як свою головну ціль - визволення України і побудову української незалежної самостійної соборної держави.

До того часу - вести нашу політику й діяльність серед всієї української спільноти й далі так, як дотепер, - на базі й з бази нашої сили ОУВФ та прихильної нашої справи громади.

Новою і такою ділянкою роботи, на якій ОУН колись не працювала, - є суспільне й політичне життя кожної країни, в чому потрібно брати участь і вийшовши на відповідні і високі місця, з цих позицій допомагати Україні.

У. Наші сили і спроможності

1/ ОУН - закордонна частина, - це перший круг.

Ми кажемо, і це не улягає найменшому сумніву, що ціль і завдання ОУН не змінилися. Але змінилися члени, змінилися умови життя і змінилися форми, засоби і способи роботи. Одні зміни є цілком природного і об'єктивного порядку. Інші зміни, хоча й не є природного порядку, але вони і їх треба враховувати: це українська земля колись, та чужа тепер, з усіма наслідками, що з цього випливають. Вслід за цими змінами мусіли прийти зміни форм, засобів і способів роботи, та інші зміни. Якщо йдеться про об'єктивні дані нашого теперішнього активу, то це члени заавансованого віку, які - й це нормально й зовсім природно, - не можуть робити й виконувати того, що люди в молодому віці. Отже перше, що треба брати до уваги, - це вік членів. Друге: родинний стан і впливаючі з цього обов'язки. Третє: побутово-матеріальні умови. Четверте: оточення в якому члени живуть, не лише не сприяє, але діє постійно від'ємно на їхню поставу до всіх справ. П'яте: це від'ємне діяння триває довгий час /ок. 30 років/. Все це - об'єктивні дані членства, які змінити неможливо.

Треба ще сказати, що в нас дуже мало таких, що були членами тому 40-45 років, такі поголовно вигинули в боротьбі або залишилися на рідній землі, а тут є лише рештки - з незалежних від них причин і доручень. Основна кількість членів тут це ті, що вступили до ОУН пізніше - під час II-гої світової війни /цих небагато/ і після війни, але вони не пройшли тієї організаційної дороги, що давні члени, і тому в них немає зацеплених тих якостей, що в давніх. І кількість цього членства не збільшується, а зменшується з причин смертності, старости, щораз більшої пасивности, змучення, відсталости і ін. Такого членства є велика кількість /більшість/. Треба, щоб прийшли до нас молоді. Це важлива проблема всієї Організації: В основному, наші члени ідейні, вірні і віддані визвольній справі й активні на різних відтинках праці.

2/ Організації Українського Визвольного Фронту, ок. 120-150 тисяч.

Відбулися два світові з'їзди: 1967 і 1973, всю структуру завершено Президією СУВФ. Маємо 45 ОУВФ /крайові центральні з багатьма відділами/ у 12 країнах. Координація, співпраця, співдія СУВФ набирають щораз більшого конкретного змісту. Добрим показником є успіхи в двох світових акціях: в обороні В. Мороза і всіх українських політичних в'язнів в СРСР - акція в обороні України, та б/ збірка на Фонд Оборони України, яка досягнула в короткому часі /перших 10 місяців/ суму чверть мільйона доларів.

СУВФ діє під кличем: "Всі наші сили на допомогу Україні!". ОУВФ виконують завдання не кончею лише політичного засягу, мають теж і свої власні, ближчі, безпосередні завдання. Нпр. - СУМ: виховання дітей і молоді, ТУСМ: вирощування студентської молоді, СУБ - всі загальні справи, Прогсвіта - загально-громадські, ЛВУ, ООЧСУ - суспільно-політичні. Важливим є тон, наголос, спрямування, позиція серед всієї української спільноти. Очевидно, політична робота є для нас найважливіша, але й не всі ці тисячі людей до цього надаються та й без належного поставлення повсякденної діяльності ОУВФ /і нашої роботи на інших громадських відтинках/, без просякування, постійного, щоденного і без повсякчасного наснажування цих відтинків і організацій нашими ідеями і спрямуваннями - немає бази для нашої політичної дії. Ставити, наснажувати, просякувати, впливати, спрямовувати є можливим лише будучи і працюючи всередині всього українського життя. Така праця нашого членства дає нам силу і значення та є також одночасно практичним вишколом, вправою і заправою, що дає досвід, знання і вміння працювати серед найширшої громади і з громадою, що є теж образом праці серед всього народу і з народом. Ця праця дає також добру і потрібну нам нагоду конфронтувати теорію з дійсністю. Активізує і мобілізує нас самих, всі наші сили і всю українську спільноту. В цій діяльності ми маємо давати добру й потрібну ініціативу, концепції, проєкції, напрям і т.д. Таку функцію, ролю й завдання сповнюють і повинні сповнювати в дальшому ОУВФ.

Суспільно-громадський /-політичний/ відтинок - це великий і дуже важливий відтинок роботи з погляду української визвольної справи. Тому то багато наших сил, людей, енергії, фінансів - заангажовані в суспільно-громадському-політичному житті й особливо в ОУВФ. ОУВФ - це наш другий круг.

3/ Українська спільнота /прихильна нам і дальша/ - це наш третій круг. В цьому крузі є найбільше людей, різних і з дуже різним відношенням до української визвольної справи, до України, до української спільноти. В цьому крузі є також і ті, що не мають жодного відношення до всіх цих справ.

Цей третій круг - це велика і складна проблема, що вимагає багато з кожного погляду. Але - це наша найширша база, яка є необхідною в усій нашій діяльності, над нею треба відповідно працювати, щоб могли покористуватися для нашої справи. Але працювати кончею, бо без цієї бази вся наша діяльність тут, зокрема на довшу мету, не була б можлива.

УІ. Наша діяльність

Суспільно-громадський відтинок

Беручи до належної уваги попередні з'ясування, ми в основному відповідно до цього повинні ставити нашу внутрішньо-українську політику і діяльність. На всіх місцях і на всіх наших і не-наших форумах.

Наша загальна діяльність на цьому відтинку спрямована в таких двох головних напрямках: 1/ спрямовувати думку, дію і фінанси на допомогу українській визвольній справі, 2/ втримувати, скріплювати і розбудовувати українське національне життя закордоном: громадське, політичне, культурне, релігійне, господарське, молодіжне і т.д.

Підхід такий: якнайдовше втримати в с ю українську спільноту національно- і політично-свідомою, українською й якнайбільше живою й активною /з тут народженими поколіннями включно, очевидно/.

Діяльність української спільноти треба спрямовувати безпосередньо або посередньо на українську визвольну справу. Такою є теж і наша діяльність, спрямована на збереження і вирощування української людини й укра-

їнської спільноти в світі, без чого жодна інша наша діяльність тут не була б можливою. На це ми зуживаємо багато сил і засобів, людських і фінансових. Умови й обстановка нашої роботи вимагали відповідного стилю і форм, бо ж маємо до діла з тисячами і мільйонами українців іншої і різної ментальності, іншої і різної структури, як українці в умовах і обстановці Краю. Важливу позицію в діяльності української спільноти і в роботі для української визвольної справи становлять українці - народженці різних країн /а це вже четверте або й п'яте там народжене покоління/. Окрему позицію займає сьогодинське молоде покоління, в тому також і ті, що працюють на різних високих місцях в даних країнах. До них треба було застосовувати інший підхід і інші форми.

Ми перебуваємо вже дуже довгий час поза межами України і не знаємо як довго це ще триватиме. Тут вирощуємо наших дітей і молодь, які мають перебрати наші прапори і продовжувати наше діло. Тут живуть і будуть ж українські покоління. Вони мають сповнювати відповідну роль і завдання зупроти України. Цього отже не можемо не добачувати, збувати або легко-важити в цілості всієї нашої роботи для України закордоном.

Тому нашим завданням на цьому відтинку є: 1/ збільшувати кількість членства в ОУВФ, 2/ розбудовувати ОУВФ і мережі їхніх відділів і осередків, зокрема в тих країнах і місцевостях, де таких ще немає, 3/ звертати пильну увагу і працю на відтинок молоді, особливо студентської молоді /ТУСМ, студентські клуби і товариства та їхні надбудови/, 4/ приєднувати молодих людей, в тому тут народжених, в ряди наших молодіжних і не-молодіжних організацій /ЛВУ, ООЧСУ, ОЖ, СУМ, Просвіта і ін./ та давати в їхні руки ініціативу відносно діяльності і її форм, дбаючи найбільше про засади і основний зміст роботи, 5/ збільшувати членство наших людей в інших організаціях, установах і товариствах /не лише в ОУВФ/, таких, як НТШ, УВАН, АДУК, професіоналісти і підприємці, журналісти, мистці, бібліотекарі і ін. А вслід за тим: а/ збільшувати активність наших людей в ОУВФ і в інших організаціях, б/ дбати про нашу передовість в ОУВФ і ін. - працею, вмінням, ініціативою, жертівністю і т в/ збільшувати наш вплив в суспільно-громадських центрах у всіх країнах, в їхніх континентальних і світових надбудовах, зговорюватися в потрібних нам справах - з іншими організаціями на цих форумах, г/ активізувати ОУВФ і всю спільноту, зокрема молодь, акціями в обороні ув'язнених і переслідуваних українських діячів і борців, в обороні українського народу. Взагалі великі акції, маніфестації, демонстрації є добрим засобом розворушувати широку українську громаду і також впливати на творення opinio серед окружаючого нас світу.

Політичний відтинок

Власне вся наша діяльність, отже діяльність ОУН, ОУВФ, організованих нами і біля нас сил - є або по своїй істоті політична, або має політичний наголос та спрямування.

Окрему проблему становить український партійно-політичний відтинок. На цьому відтинку, як уже згадано, започатковано розмови з М. Лівички, що дали у висліді спільне Становище і спільне Звернення, про що вже була мова. Переговори з УНРадою продовжує з нашого боку Консультативна Комісія. Потрібно: для реалізації завдань української спільноти в світі і допомогти визвольній боротьбі в Україні формувати і скріплювати загально-український самостійницький політичний фронт, побудований на засадах співвідношення сил, що був би платформою координації дії українського політичного життя. Нашу внутрішньо-українську політику і діяльність ми провадимо на базі наших сил - ОУН, ОУВФ і українська самостійницька патрістична спільнота в усьому світі. Факторами, від яких залежатиме і на як спиратимемо і в дальшому нашу внутрішньо-українську політику і діяльні

- це наш політичний актив, наші організовані сили, вирощувані молоді сили й сприяюча нам велика українська громада. І то незалежно від таких чи інших укладів, пертрактацій і комбінацій з іншими.

VII. В и с н о в к и

1/ Ми можемо і далі виконувати поставлені нам на відтинку української спільноти завдання тими силами, що дотепер, вище згаданими. В тих самих суспільно-громадських конструкціях: світових, континентальних, крайових, місцевих.

2/ Потрібно постійних поповнень наших /і взагалі всіх/ організацій молодими, теж і в керівництві на всіх щаблях.

3/ Наші організації і люди повинні й далі бути напереді такої діяльності, яка є на першому місці з погляду української визвольної справи. Наша дія має бути всюди заакцентована, наші організації всюди видні. Не правильно й не домільно приховувати передову роль наших організацій, мовляв - це може "пошкодити" праці, до якої треба приєднати "всіх". Але, як всім відомо, - "всі" не прийдуть, роботу, фінанси і людей дамо ми, а фігурувати й провадити й мати заслуги будуть інші, а нас навіть не буде видно. Наша Організація не може бути "скромною" всюди там, де йдеться про нашу справу й нашу роботу.

4/ На першому плані в нас повинні бути ОУВФ: розбудова, скріплення, поширення. СУВФ: координація, спільна дія у важливих справах і акціях. Світова акція в обороні В. Мороза і всіх українських політ-в'язнів - фактично акція в обороні України: акцію підняла Президія СУВФ, повели ОУВФ у різних країнах, розгорнули серед широкої української й не-української спільноти, включили до праці інших - організації й індивідуальних людей, здобули великий розголос у всьому світі. Необхідна більша співпраця, взаємодопомога, спільні виступи. Потрібні також наша дія і співдія серед і з усією українською спільнотою. Постійно треба брати до уваги, що ми діємо серед всієї української спільноти в світовому засягу /і також крайовому і місцевому/ і що ми з усіма нашими організаціями - ОУВФ становимо її частину /активну і велику/ і відповідно до цього діяти, маючи на першому плані українську визвольну справу, не сторонити від усіх життєво-істотних справ цієї нашої спільноти поза межами України.

5/ На політичному /партійному/ відтинку є три можливості: а/ ведемо політику і діяльність самі нашими силами й організаціями, втягуючи і співпрацюючи з іншими, нам прихильними організаціями, середовищами й широкою українською громадою, б/ творимо визвольний політичний центр з самостійницькими групами, в/ йдемо до УНРади /очевидно, за відповідними устійненнями, погодженнями і т.д./. Але в кожному випадку всю нашу політику і діяльність серед всієї української спільноти в західньому світі ми будемо провадити на базі і з бази нашої сили: ОУН, СУВФ і прихильна нам і нашій справі громада. І для нашого головного завдання - визволення України.

6/ Фонд Оборони України ми поставили нашими силами і так само, поширюючи цю акцію на щораз більшу громаду, - будемо продовжувати. Це є не лише фінансова акція. Це дуже переконливий показник нашої сили й нашої справності і великого довір'я до нас широкої української спільноти.

7/ Ми маємо сили для виконання наших завдань. Оцінка наших сил і спроможностей зроблена в розд. V. Якщо однак взяти до уваги сьогоднішню дійсність /чужий ґрунт і оточення, об'єктивні і суб'єктивні дані нашого членства/ і коли зіставити наших з іншими, то без усякого сумніву наші /старші і молоді/ помітно позитивно відрізняються /що-правда, не всі/. Порівнюючи з іншими /а це треба конечно робити для вірності цілого об-

разу/, ми всі разом проробили тут величезну роботу. Зріст всього українського громадського й політичного життя внутрі, а вслід за цим зріст си-ли й значення української національної групи в поодиноких країнах і в усьому світі, поширення й закріплення наших ідей серед всієї української спільноти та назовні, включення в нашу загальну дію місцевих українських сил /в тому й молодих/ і т.д. - все це безперечно висліди нашої роботи і наших зусиль. Це теж і вислід нашого трактування внутрішньо-українського відтинка діяльності. В цьому напрямі нам треба й далше працювати, приєднуючи до дії далші наявні й підростаючі місцеві українські сили, що можуть і мають дані робити роботу для української визвольної справи, але на таких місцях і в такій формі, які їм /вирощеним на місцевому ґрунті/ відповідають. Форми й способи цієї роботи не будуть вміщуватися в наших дотеперішніх формах, але суть справи не в формах, а в тому, що вона йде на добро України.

Отже сили ми маємо й можемо їх і далше й більше вирощувати, якщо будемо відповідно трактувати цей відтінок нашої діяльності та місцевих людей і правдиву дійсність. Зокрема місцеву молоду генерацію, яка хоча й є іншою, але становить велику частину всієї української спільноти і повинна виконувати /старші вже тепер, а молодші в майбутньому/ завдання й обов'язки супроти українського народу /побіч інших обов'язків, які вони мусять виконувати/. Погодімся з тим, що вони є й будуть інші, бо це зовсім природна річ. І, зрештою, вони можуть і мають сповняти і виконувати інші завдання для цієї самої цілі. Цій молодій генерації треба давати оті інші відповідні завдання та вміти давати вміло поради, спрямування та відповідно належно трактувати їх і їхню працю /кожну позитивну/.

VIII. Далші перспективи

1/ На найближчі десятки років, якщо не прийде до ґрунтовних змін у світі, перспективи нашої діяльності, а вслід за цим і виконання завдань, є добрі.

2/ Наші сили будуть зростати молодими, над якими і з якими необхідно збільшити й скріпити нашу працю на всіх місцях, де ці молоді є або в різних формах гуртуються.

3/ Молоді мають щораз більше самі працювати над приєднуванням до активності і відповідної роботи таких самих молодих. Вже маємо деяку кількість таких, що це роблять, їх треба більше й більше. Треба йти в гущу - самих студентів є десятки тисяч, дуже багато молодих професіоналістів.

4/ До керівництва буде приходити щораз більше молодих. Вони будуть застосовувати дещо інші форми і способи дії та ставити дещо інші наголоси на різні справи і проблеми, дію, акції.

5/ Потрібно визнавати в с ю нашу працю в наших організаціях і в інших установах і структурах, де заангажовані наші люди й сили, важливо і потрібною з погляду української визвольної справи. Необхідно брати до уваги діяльність також і на довшу мету.

6/ Не можна не доцінювати цієї праці, що в ній активні наші великі й численні сили й засоби, та дбати про те, щоб до неї приєднувати все більше й більше української громади. Йдеться про наш і не-наш найширший загал. - Особливі й спеціальні відтинки нашої дії не належать до загалу. До них треба селектованих людей, але цим не можна зменшувати значення й важливості та потреби праці широкого загалу для України.

7/ Дбати про всебічну розбудову всієї української спільноти - великий потенціал нашої сили і діяльності спрямованих на допомогу визвольній боротьбі українського народу.

8/ Великою проблемою є й буде велика кількість тут народжених: як їх здобути і приєднати до потрібної праці для країни їхніх далеких предків - для України. Вони є конечні тепер, а ще більше будуть - у майбутньому. Цю проблему треба вміло розв'язувати на місцях.

IX. Заключення

Визволення України є найважливішою справою не лише ОУН, але всього українського народу на рідній землі і всієї української спільноти у всьому світі. Потрібно всіх наших сил і всіх українських сил - на всіх різних місцях, відтинках і ділянках боротьби, змагу, праці.

Справа вимагає працювати серед найширшої української спільноти, бути в громаді, з громадою, провадити громадчу - для того, щоб і ми і вся українська спільнота в світі сповнили наше велике завдання і наш обов'язок супроти українського народу, як його органічна, кровна частина. В справі визволення України ми маємо бути завжди, всюди і на всіх місцях напереді.

Щоб ми, як Організація і весь наш Визвольний Фронт могли успішно виконувати покладені на нас завдання - ту частину завдань цілої ОУН, яку нам припало виконати в даному часі, місці й обставині на великому історичному шляху боротьби української нації за свою свободу і самостійну державу.

3 Постанов У. ВЗ ОУН: ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА

II. Українська спільнота у Західному світі.

Завдання нашої внутрішньої політики визначив ІУ-ий Великий Збір у розділах "Засади внутрішньої політики", що є надалі зобов'язуючими.

У-ий Великий Збір схвалює дотеперішні заходи Проводу в напрямі здійснення цих постанов, зокрема створення Світового Українського Визвольного Фронту і підписання спільних станових з Державним Центром УНР.

3 Постанов ІУ. ВЗ ОУН:

ЗАСАДИ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ. І/ Суспільно-громадське життя закордоном

1. Українське суспільно-громадське життя у своїх різногранних виявах і формах поза межами України проявляє не тільки тенденцію, але сьогодні вже є носієм і виразником загальноукраїнського національного життя та загальноукраїнської дії за кордоном. Українські суспільно-громадські організації, товариства й установи за кордоном - це практично єдині форми, в яких можна плекати, вирощувати й розвивати все українське життя, на базі яких можна розбудовувати і здійснювати політичну діяльність.

5. ОУН вважає, що на суспільно-громадському відтинку за кордоном важливу роль відіграють організації Українського Визвольного Фронту, які свою працю в різних ділянках громадського життя спирають на свою питому вагу і значення серед всієї української спільноти, на прихильність української громади до Українського Визвольного-Револьюційного Руху і до справи визволення України.

6. Активну участь в зорганізованому громадському житті на еміграції ми розглядаємо насамперед як школу громадської праці, в якій наші члени мусять підготовлятися до розбудови суспільного життя в відновленій Українській Державі. Виходячи із засади, що ОУН повинна наповнювати своїми ідеями все політичне й громадське життя нації, співучасть і співпраця членів ОУН в суспільно-громадських установах, які стоять на державницьких позиціях, є потрібною.

Сектор Зовнішньої Політики і АБН

АКТУАЛЬНІ ЗАВДАННЯ

Кожен українець, будучи на чужині, в більшій або меншій мірі повинен вести інформацію про Україну, її боротьбу за самостійність, її світле минуле, культуру, історію, теперішній стан.

Наша Організація, аналізуючи кожночасно міжнародню ситуацію, виготовляє відповідні плани дії на зовнішньо-політичному полі, щоб включивши якнайширші круги на еміграції, мати якнайкращі успіхи для українськ визвольної справи.

Багато виявів нашої діяльності на зовнішньому відтинку - це продовження здійснювання плянів і напрямних, прийятих на Великих Зборах. Методи нашої праці - зумовлені змінами обставин, такою чи іншою потребою актуалізації нашої проблеми і покращання видайности праці.

1/ Одним із важливіших завдань у країнах, де українці стали громадянами і мають право голосувати, буде використати цей наш голос для скріплення позиції української спільноти в даній країні і в користь справи визволення України. У зв'язку з тим, в ЗСА, Канаді, Австралії - потрібно в часі перед виборами провести серед національних груп з московської імперії передвиборчу кампанію, щоб вони голосували на такого кандидата, який візьме до уваги потреби і вимоги національних груп. До говорившись з відповідними центрами /різних поневолених націй/, які вже існують і діють у своєму засягу в даній країні, творити з ними передвиборчий блок, нашу власну силу. Активізація по тій лінії скріпить українську спільноту, дасть їй чергову велику конкретну ціль, більшу я ставка тільки на соціально-економічну програму кандидатів, - ставку на їх відношення до справи визволення країн походження т.зв. етнічних груп. В доступній нам пресі і в різних виступах обґрунтовувати гасло: "Голосувати лиш на такого кандидата, байдуже з якої партії, який зобов'язується, будучи обраним, діяти в користь наших вимог". Крім, очевидно, принципового позитивно-активного ставлення до самостійности поневолених батьківщин тих виборців, кандидат повинен підтримувати справу звільнення наших політичних в'язнів і інші наші акції, які ми провадимо у зв'язку з подіями за залізною заслоною.

Такі наші вимоги не йдуть у розріз з інтересами ЗСА, Канади чи Австралії, бо лише через визволення України і других поневолених народів Росія перестане бути загрозою для тих країн нашого поселення, як і цілого світу. Отже наша дія є на добро і даної країни. Для такої акції не є вказаним творити ще одну політичну організацію, а на базі зговорення об'єднувати, координувати передвиборчу кампанію з існуючими національними центральними установами чи організаціями. В ЗСА така акція вже започаткована в грудні 1975 р. на нараді, скликаній для тієї цілі міжнародньою централею в ЗСА - ПАБНА.

2/ Проголошений закон про "Тиждень Поневолених Народів" 1959 року за президента Айзенгавера, став нагодою для відзначавання Тижня Поневолених Народів у різних країнах вільного світу. І хоча, з одної сторони, він поширився, якщо йдеться про його популяризацію, на різні країни світу, з другої сторони - він чим раз більше тратить на заінтересуванні серед політичних кругів, а зводиться до ще однієї культурної імпрези без особливого політичного ефекту. Нашим обов'язком є доложити зусиль, щоб, відмічаючи цей "тиждень", пригадати урядам та народам про загрозу для них московського імперіялізму, довести через масові середники поширення до свідомости широкого загалу, що їх доля тісно пов'язана з долею поневолених народів. Використати цю нагоду для проведення ширшої інформації

про боротьбу поневолених народів, організувати масову висилку телеграм до урядів, щоб стали в обороні політичних в'язнів в Україні й інших поневолених країнах, в листах вказувати на наявне ламання підписаних більшовиками зобов'язань у Гельсінках, в ОН, Деклярації про деколонізацію і незалежність всіх країн і народів світу з 1960 і 1972 рр., Універсальної Деклярації Прав Людини і ін. Включити до цієї акції нашу молодь через їхні організації. Твори наших в'язнів у чужих мовах повинні доставлятися до різних міністерств, інститутів, організацій, преси, із супровідними листами. В листах чітко відмічувати різницю між московськими дисидентами і народними борцями за національні і людські права, тобто за суверенні національні держави через розвал російської імперії. Підкреслювати, що без національної самостійності не можуть бути здійснені і людські права даної поневоленої нації.

В акції "Тиждень Поневолених Народів" не сміємо в'язатися з такими організаціями, які не визнають національного принципу і права кожного народу на самостійність, напр. з чехословацькими чи югославськими групами, бо таких націй немає, а є це насильно накинута народам конструкція; не можемо теж робити інших подібних відхилень від нашої політичної платформи співпраці з другими народами. Вирішною для нас є політична база АБН.

Влаштуючи "Тиждень Поневолених Народів", ми повинні вживати фірму АБН, а не фірму "кептів нейшенс", бо інакше наші зусилля можуть піти марно. Термін "кептів нейшенс" на Заході асоціюють лише з народами сателітних держав, так само, як і при вживанні терміну "народи східної Європи" - мають на увазі лише сателітів, бо Україна і другі поневолені в СРСР народи під той термін, в їхньому розумінні, не підходять. Часто в пресі, чи навіть в офіційних заявах, можна читати: "Народи Сходу Європи і СРСР". Тому ми повинні вживати такої формулювання, яка вносила б ясність, тобто - "Народи поневолені в СРСР і в сателітних країнах російським імперіалізмом", і не "народи поневолені СРСР", але "в СРСР".

3/ Цього року, IX Конференція Світової Антикомуністичної Ліги відбулася в дні від 1 до 3 травня 1976 року в столиці Кореї Сеул. На цій Конференції були делегати від України, АБН і Ліги Визволення України в Канаді, які є членами ВАКЛ. У схвалених резолюціях вказано на боротьбу української нації за самостійність, на переслідування наших політичних в'язнів і цілої української нації, на нашу дію поза межами батьківщини, на потребу координації сил поневолених і вільних народів проти московського імперіалізму і комунізму, на необхідність розвалу російської імперії на самостійні незалежні національні держави, на дію революційної ОУН.

В Сеул є приміщений постійний секретаріат Світової Антикомуністичної Ліги і там виходить, за редакцією генерального секретаря проф. Ву, кварталник /раніше місячник/ ВАКЛ. В четвертому числі за 1975 рік був поміщений обширний матеріал про Україну. Ми повинні в нашій зовнішній інформації використати цей бюлетень і передавати його чужинцям. Замовлено більшу кількість примірників для Теренових Редакцій.

4/ Цього року припадають річниця: 35-ліття Акту 30-го Червня і 50-ліття смерті сл.п. Симона Петлюри, Першу річницю треба використати у нашій зовнішній пропаганді для інформації про нашу боротьбу на два фронти: показати незламність української нації, яка і в час найбільш несприятливих для України умов - окупованні двома тоталітарними імперіалізмами - в кривавій боротьбі задокументувала волю народу до державного життя. Ми знаємо, як часто ворожа пропаганда брехливо оплюгавлює нашу боротьбу як "німецьку інтригу", "співпрацю з фашистами" тощо. Обширна документація з цієї нагоди повинна бути використана для чужинецьких чинників і в пресі повинні бути поміщені відповідні статті на цю тему. На фактах скритовбивства сл.п. С. Петлюри, героїчної смерті сл.п. 6. Коновальця,

Ст. Бандери, ген. Р. Шухевича-Чупринки, вказати на страх Москви перед національно-визвольною боротьбою України. Ворожі чинники стараються постійно збезчешувати пам'ять сл.п. Симона Петлюри, Голови нашої держави, закидаючи йому антисемітизм. Треба і тепер числитися з тим, що ворожа пропаганда буде знову посилена. Підготовляючися до вшанування його пам'яті, потрібно мати заздалегідь належне наше з'ясування боротьби українського народу за державність, яку у свій час очолював Головний Отаман, та чому Москва знищила його, як теж чому їй залежить на нищенню його світової пам'яті. У тому можна також використати працю про С. Петлюру, написану жидівським автором ДеРош, видану у Франції. Її можна дістати з видавництва журналу "L'Est Europeen":

"L'EST EUROPEEN", B. P. 351-09, 75423 PARIS, Cedex 09, France

Нашим обов'язком є поширювати серед оточуючого нас світу ще такі наші чужомовні журнали: "ABN Correspondence" (Munich), "Det Fria Ukraina" (London), "News from Ukraine" (U.S.A.), "Resistencia y Liberacion" (Argentina), "ABN Boletim" (Brasil). (Sweden)

Це є важлива праця, і така, що кожен з нас може її з успіхом виконувати.

С. Дунаїв

З Матеріалів У. ВЗ ОУН

ІДЕЙНО-СВІТОГЛЯДОВІ ПОЗИЦІЇ МОЛОДОЇ УКРАЇНИ

13. Національним поневолювачем України є Росія, російський агресивний і завоюницький імперіалізм, успадкований комуністами від російських царів. У т.зв. Советському Союзі носієм суверенної влади є російська держава-імперія. А в Україні головною опорою російської імперії є мільйони російських колоністів-зайд. Імперіалізм Росії виявляється у політичній площині, як великодержавний або єдинонеділимський рух, а советський режим "відбиває розуміння соціалістичної революції, як імпортованої з Росії, принесеної на російських штиках". Тому москалі й ототожнюють СРСР з російською державою.

14. Російський імперіалізм заснований у духовій площині на російському месіанізмі, а в культурній площині - він проявляється як русифікаторський шовінізм, і расизм, а в економічній - як жорстокий колоніалізм. І шовінізм, і імперіалізм, і колоніалізм Росії - найлютіші вороги національної України.

15. Національна держава - "закономірне право кожної нації". Українська Держава мусить бути суверенною і цілком незалежною від Росії - російської держави і російських єдинонеділимських впливів.

20. Незламні борці за Українську Самостійну Соборну Державу висувують ідею широкого міжнародного фронту визвольних сил народів, уярмлених Росією і тоталітарним комунізмом. Така ідея породжена спільною долею в неволі одного й того самого ворога. З другого боку підкреслюється, що російський нарід національно не поневолений. Спільний фронт заснований на принципі рівноправності всіх націй після розвалу "єдиної неділимої" російської імперії - СРСР.

Нескорені діячі України прагнуть встановити в майбутній суверенній Україні справедливий народоправний лад, що має засновуватися на вільній українській людині, виразно гарантуючи її права. Проблеми української нації і проблеми людини становлять нерозривну цілість. Справедливий лад виключає диктатуру, тоталітаризм, терор і паразитизм. Панувати має принцип народоправної справедливості.

НАША ДІЯ НА ВНУТРІШНЬО-УКРАЇНСЬКОМУ ВІДТИНКУ

1. Загальні ствердження

В нашій праці на внутрішньо-українському відтинку треба завжди мати на увазі вихідні ідейні позиції і політичні цілі визвольної політики ОУН. У відміну від інших політичних українських самостійницьких середовищ і угруповань, які свою політику формують і визначають прагматичними партікулярними цілями і пристосувальною тактикою у відношенні до накиненої ситуації в Україні і на еміграції, ОУН і весь Український Визвольний Фронт, як ідеологічний політичний рух з революційною концепцією визвольної боротьби, який діє в інтересі нації як цілості, - у визначуванні своїх ідейно-політичних цілей і завдань наголошує ідеологічні принципи політичного ідеалу нації у свідомості її історичного призначення, а всю свою діяльність визначує найвищим інтересом визвольної справи й українського народу.

В такій ідейній настанові, яка зумовляє політичні цілі нашого руху, ми розглядаємо й формуємо свою політику на окремих відтинках внутрішньо-політичного і суспільного життя української спільноти в розсіянні, вдержуючи при цьому примат крайової проблематики.

У боротьбі за визволення нації імперативом є концентрація зусиль усієї спільноти та координація дій в поодиноких ділянках її збірного життя. Немає потреби змагати до стандаризації й уніформованості життя української спільноти в розсіянні, бо важливим є зміст, а не форми організованого життя. До речі, є теж і неорганізована українська громада, яка теж повинна дати свій вклад у працю для України.

У визначуванні й здійснюванні наших завдань на цьому відтинку мусимо мати на увазі, що ми є складовою провідною частиною української спільноти і діємо також і для її потреб як частини народу, скріплюючи її визвольні самостійницькі сили та зберігаючи українську національну субстанцію, необхідну в нашій праці закордоном для України.

Наше відношення до інших українських політичних середовищ, а теж наша співпраця з ними та з поодинокими суспільними центральними репрезентаціями і крайовими організаціями, зумовлені потребами та інтересами української визвольної справи, вимогами конкретної політичної дійсності в Україні і на еміграції та їхньою поставою до визвольної боротьби ОУН.

В такому світлі треба аналізувати й робити висновки при розгляді нашої політики на внутрішньому відтинку, зокрема співдії з іншими політичними середовищами на форумі Української Національної Ради, Світового Конгресу Вільних Українців, та всіма провідними українськими центральними репрезентаціями в різних країнах.

2. На відтинку УНРади

В оцінці українського політичного партійного життя на еміграції, треба об'єктивно ствердити, що в своїх формах і виявах воно послідовно слабне і відмирає, разом зі своїми провідними діячами. Щобільше, в силу ідейного розхитання, втрати перспективи й віри у визвольну справу українського народу в наслідок довгого перебування на еміграції, а теж перфідної агентурної дії, окремі українські політичні групи розгубилися на шляхах визвольної боротьби у мряковинні концепцій реалітетів УССР, культ-обмінів та еволюції советського режиму в напрямі демократії. Це привело у висліді до поляризації політичної думки, до внутрішніх структуральних поділів і дальшої атомізації українського політичного життя. Це створило теж стан організаційної дезінтеграції Української Національної Ради,

із загрозою захоплення Державного Центру УНР лівими елементами, прихильниками концепції, що - мовляв - УССР є державою українського народу і є континуацією Української Народньої Республіки.

Незважаючи на те, що перші спроби співдії ОУН з Українською Національною Радою, по її створенні, не увінчалися успіхом, Провід ОУН, в новій ситуації і в новому часі, по VII Сесії УНРади, а теж взявши до уваги зворот Державного Центру в напрямі концепції революційно-визвольної політики керуючись спонукami всеукраїнського політичного інтересу, почав переговори з президентом УНР в екзилі, Миколою Лівичьким, щоб перевірити можливість устійнення спільних засад української самостійницької політики та поєднання історичних державотворчих процесів, а теж практичної співдії ОУН з Національною Радою.

Вислідом дотеперішніх переговорів було проголошення в пресі спільної заяви президента УНР в екзилі, М. Лівичького, та голови Проводу ОУН, Ярослава Стецька, що дало вимовну підтримку самостійницькому напрямові політики Державного Центру та згодом заставило ті політичні партії, які стали в опозицію до Державного Центру і відмовились від дальшої співпраці на форумі УНРади, шукати шляхів повороту до Національної Ради.

В українській пресі почалась дискусія на тему переговорів між представниками Проводу ОУН і Державного Центру УНР, в якій, з одного боку, поодинокі дискусанти з інших політичних середовищ висловлювали вдовolenення і сподівання, що прийде до спільної дії всіх українських самостійницьких політичних сил на еміграції, - інші висловлювали здогади, що до співпраці між ОУН і Національною Радою не прийде, а ці переговори творять лише черговий міраж об'єднання українських політичних сил. За неуспіх у переговорах вони згори засуджували Провід ОУН.

Затягування переговорів між ОУН і Державним Центром УНР, у деякій мірі викликало сумніви і серед нашого членства, яке у своєму здоровому бажанні бачити український політичний світ упорядкованим і з'єднаним, не враховувало ідейно-політичних труднощів у розв'язці внутрішньо-політичних проблем українського життя, про що сказано було в загадкових ствердженнях.

Подібно, як у 1949-му році, коли сл.п. Голова ОУН Степан Бандера з'ясовував передумови і принципи визвольної політики, від здійснення якої мала залежати співпраця ОУН на форумі Національної Ради, так і тепер ці принципи залишилися в силі і нам треба їх пригадати, щоб краще усвідомити передумови співпраці з Національною Радою, які ставить тепер Провід ОУН, а теж труднощі, які з цього випливають.

У 1949-му році Степан Бандера стверджував, що наша участь у Національній Раді не означає відходу від нашої визвольної концепції та не змінює нашої негативної постави до протиставлених неправильних ідеологій, концепцій, програм і політичних ліній, реалізованих іншими середовищами. Радше навпаки. Спільна участь у Національній Раді підкреслює, актуалізує протиставлення і створює форум і тло, на яких проходитиме змагання зовсім конкретну постановку української самостійницької політики.

Ідучи до Національної Ради, ОУН прийняла засаду, що мусить бути однією українська самостійницька політика, єдиний самостійницький фронт, однакостайна закордонна акція.

Ця єдина українська політика мусить бути визвольницькою, мусить прийняти таку концепцію, яка визвольну боротьбу ставила б в осередку усього. Найістотнішою прикметою участі ОУН в Національній Раді є змагання, боротьба за те, щоби визвольна концепція ОУН була визнана й реалізована як єдина українська самостійницька політика. Участь ОУН в Національній Раді

це передусім боротьба за її здоровий, визвольницький характер, за правильну конструкцію, склад і дійову визвольницьку акцію.

Так розумів і так підходив до проблеми упорядкування українського політичного життя на еміграції, зокрема до співпраці з Національною Радою сл.п. Степан Бандера. Так розуміє цю проблему і теперішній Провід ОУН, на чолі з Ярославом Стецьком, відновивши переговори з Державним Центром УНР про можливість співпраці ОУН з Національною Радою.

Кожне українське політичне середовище, а зокрема наш політичний рух, мусить враховувати факт, що на еміграції, зокрема серед широких кругів самостійницьких, політично-активних елементів, дуже сильно проявляється тяжіння до одноцілого самостійницького фронту, до здорового об'єднання у визвольницькій акції. Цей гін випливає зі здорового політичного інстинкту і вибуття того, що конечно для успішності самостійницької зовнішньополітичної дії. Було б неправильно і шкідливо спрямовувати таке наставлення проти нашого руху. А так сталося би напевно, коли б ми в засаді відмовились від участі ОУН в Національній Раді. Тоді всі невдачі, схвалення політики, а то й завершення Національної Ради стали б закидом проти ОУН, мовляв, ми не співдіяли, саботували і т. п. Тоді залишилося б переконання, що при нашій участі могло бути інакше, що ми могли спрямувати розвиток і дію Національної Ради на правильний шлях. Також залишилося би відкрите поле для постійних закидів у бік Організації, що вона з принципу відмовляє іншим українським політичним чинникам права існувати й брати участь у самостійницькій діяльності і тому не входить до Національної Ради, що не має там "монополію".

При теперішніх переговорах Проводу ОУН з президентом М. Лівіцьким ідуть намагання знайти спільну мову у визначенні спільних засад української самостійницької політики, в дусі та інтересі визвольної боротьби українського народу, а зокрема в поєднанні державно-творчих Актів української нації, якими вона вже в минулому задокументувала свою незмінну волю бути сувереном свого державного життя, а саме - Актів 22 Січня 1918 і 1919 років, 1 Листопада 1918 р., Акту самостійності Карпатської України 15 Березня 1939 р., Акту 30 Червня 1941 р. та Універсалу УГВР із 1944 року

Поминаючи різні формальні моменти та труднощі практичних розв'язок структурального й персонального порядку на форумі Національної Ради, за з'єднанням українських самостійницьких політичних сил промовляє те, що на еміграції існує багато організацій чи партій, які в основі стоять на становищі незалежності й суверенності українського народу. Те, що до здійснення національного ідеалу вони хочуть іти різними шляхами і змагатись за таку чи іншу форму влади у вільній Україні, не є перешкодою до об'єднання українських політичних сил у розсіянні. На таке об'єднання жде українська спільнота і покладає на об'єднання, може надто оптимістично, багато надій.

За з'єднанням українського політичного світу промовляє і те, що один політичний центр міг би виєлімінувати непотрібні внутрішні фронти в загальноукраїнських справах, багато непотрібних і коштовних повторювань чи паралель, які тільки вносять замішання у наших інформаційних діях серед чужого світу.

Під цю пору продовжується праця постійної Консультативної Комісії, зложеної з представників Проводу ОУН та Виконного Органу Української Національної Ради, що поставила собі за завдання:

- а/ вдержувати зв'язок між обидвома договірними сторонами й координувати спільні політичні виступи, комунікати, декларації тощо;
- б/ переговорювати про можливості повернення ОУН до Державного Центру УНР.

Успішне завершення переговорів залежатиме головно від того, чи зробиць Національна Рада відповідні висновки за пройдений час і визнає побу переорганізації внутрішньої структури та стане як устроєво, так теж ідейно-політично твердою базою для спільної дії всіх українських самостійницьких сил поза Україною і виразником та захисником волі українського народу до державної незалежності. Якщо б одначе співдія ОУН з Національною Радою виявилась неможливою, ОУН продовжуватиме самостійно і власними силами здійснювання своєї концепції і програми української визвольної політики.

3. Визвольний Фронт у громадській дії

Визнаючи засаду, що українське громадське життя, в різних його організаційних формах і виявах, є носієм і виразником всього загальноукраїнського життя і дії в країнах нашого поселення;

що громадські організації мають важливе місце і значення у виконанні потрібних українській визвольній справі завдань;

що активну участь у зорганізованому громадському житті на еміграції ми розглядаємо як школу громадського життя й державницького будівництва - участь членів Визвольного Фронту в українському громадському житті, в різних ділянках і відтинках праці, є обов'язком і повинна бути провідною

Щобільше, наша участь у громадському житті дає змогу й поле для ідейного й концепційного унапрямування праці різних установ і організацій у корисному для визвольної справи напрямі.

Це документує наша праця на протязі довгих років на форумах центральних представництв українців у всіх країнах. Визвольний Фронт був і є тим чинником, який надав ідейно-політичне обличчя цим українським надбудовам і їхнім відділам, спрямовуючи їхню працю у користь української визвольної справи. Визвольному Фронтові треба завдячувати, що в час схиблення політичної думки в напрямі советських реалітетів збережено самостійницькі позиції усієї української спільноти у всьому світі.

Ми і далі зберігатимемо самостійницьку концепцію визвольної політики у всіх виявах праці всієї спільноти, а теж у відношенні до процесів становлення національної ідеї в Україні.

Така наша ідейна й ділова постава не має на меті фізичної домінації керівних органів громадських надбудов, на форумі яких співдіють представники різних українських самостійницьких організацій та установ, - така постава впливає з політичного завдання й обов'язку Визвольного Фронту, як провідної політичної сили в громаді, стояти на сторожі інтересів української визвольної справи та національних потреб української спільноти у вільному світі.

В дусі такої моральної постави ми теж визначаємо своє відношення і співдію на форумі Світового Конгресу Вільних Українців. Будучи співтворцями СКВУ, ми формулювали його структуру і характер як верховної надбудови українського громадського життя, із завданням репрезентувати й координувати ділянки українського громадського й культурного життя в країнах українського поселення.

В ході праці СКВУ, зокрема до Другому Конгресі СКВУ, коли Президія Секретаріату /що має 10 членів/ перейшла до Канади, стали відчутні тенденції Президії переступати свої статутіві компетенції громадської координаційної надбудови в напрямі директивної централі, а то й робити почини, якими СКВУ встрявав посередньо у компетенції українського політичного світу, як наприклад, ініціювання конференції представників українських політичних середовищ у 1975 році, в Торонті./Конференція була зігнорвана/.

Але треба об'єктивно ствердити, що на форумі цілого Секретаріату СКВУ /що начислює 77 членів/ немає тенденцій надавати СКВУ політичного характеру, і Пленум Секретаріату притримується статуткових норм у своїх діях.

Визвольний Фронт, у своїй позитивній поставі до СКВУ, даючи його праці всесторонню підтримку, протиставиться будь-яким тенденціям чи намаганням переставляти громадські компетенції СКВУ на політичні, бо це створювало б тільки зайві непорозуміння і труднощі у взаєминах між громадським і політичним секторами та внеможливило б у висліді здійснювання тих завдань, для яких СКВУ був створений. А ці завдання є великі і важливі для розвитку збірного життя української спільноти та збереження української національної субстанції у вільному світі. Вони охоплюють, між іншими, збереження і розвиток українства у світі, координацію виховної системи, української молоді і українського шкільництва, справа усистематизування шкільних підручників, справи української науки, культури і мистецтва, музеїв і бібліотек, справи допомоги українським поселенцям у Південній Америці і зокрема для вирощення власної інтелігенції, заходи для можливого переселення українців з однієї країни до іншої, допомогу українським політичним в'язням у ССРСР, допомогу й скріплювання громадського життя там, де воно слабе й занепадає, і багато інших, суспільного характеру, справ.

В такому розумінні завдань СКВУ, Визвольний Фронт продовжуватиме свою активну співдію на форумі цієї світової надбудови українського громадського життя і репрезентанта української спільноти у вільному світі.

4. Кінцеві завваги

З'ясовуючи проблематику й накреслюючи напрямні наших дій на внутрішньо-українському відтинку, треба мати на увазі, що роля, яку ми маємо відіграти в українській спільноті, а теж успішне здійснення наших політичних цілей і завдань - є у функціональному відношенні до нашої ідейно-політичної стійкості, організаційної дисциплінованості та наших сил і спроможностей вести громаду. Для цього насамперед треба ідейних людських кадрів, які стимулювали б, унапрямували б та реалізували б на різних щаблях, у різних ділянках збірного життя спільноти, самостійницьку визвольну програму нашого руху.

Не сміємо допустити до послаблення силової бази всього Визвольного Фронту, бо таке послаблення було б рівнозначне із послабленням життя усієї спільноти, зокрема послабленням активної допомоги визвольній боротьбі українського народу.

Основне поле нашої дії - це політична дія, з наголосом на крайову проблематику, бо Визвольний Фронт, як складова частина сил ОУН, відіграє в процесі визволення українського народу основну роль. На фронті нашої суспільно-політичної дії змаг має йти не за прагматичні цілі чи опановування цієї чи іншої установи, але за ідейно-політичний зміст життя спільноти, про що маємо постійно пам'ятати і дбати.

Незважаючи на обставини й різні труднощі, треба постійно дбати про всесторонній ріст Організацій Українського Визвольного Фронту, скріплення на місцях та залучування все нових творчих, і теж молодих, сил до праці, з вірою у свою правду, і змагатись за її здійснення.

Всеволод

НАПРЯМНІ НАШОЇ СУЧАСНОЇ ЦЕРКОВНОЇ ПОЛІТИКИ

У нашій церковній політиці в Українській Греко-католицькій Церкві виходимо з засади, що: патріархат УКЦ існує. Він існує не лише фактично, але і юридично-канонічно. Признаний папою Верховний Архiepіскопат зрівняний Декретом про Східні Церкви /§ 10/ з Патріархатом. Історично-правні зобов'язання папів в Унії, у прерогативах Київсько-Галицьких Митрополитів, у прерогативах Галицько-Львівського Митрополита Андрея, доповнюють сучасні прерогативи, права і привілеї УКЦ.

Виконних розпорядків до § 10 Декрету Вселенського II Ватиканського Собору про Східні Церкви є непотрібно, бо існує вже правовий узус, створений в інших східних патріархатах, який - у випадку потреби - може автоматично бути застосований в УКЦ, якщо б дотеперішні визнані її права і привілеї були не вистачальні, чи в дечому не уточнені. Тепер не йдеться про створення Патріархату УКЦ папою, а про визнання чи поблагословлення Поруч Верховного Архiepіскопату не може існувати ще Патріархат УКЦ. Верховний Архiepіскоп це Патріарх. Різниця - в назві .

Заборона папи вживати Блаженнішим титулу патріярха є незаконна в обличчі Декрету про Східні Церкви /§ 10/, і мотивація папи, що він не може створити патріярхату з причин юридичних, канонічних, пасторальних і історичних, є канонічно-правно й історично цілком фальшива. Папа ламає зобов'язання Берестейської й Ужгородської Унії, а також історичні і правно-канонічні прерогативи Митрополитів Київських і Галицьких з часів єдності Церкви. Верховний Архiepіскопат теж не був створений папою, але був визнаний. Про це каже § 10 Декрету про Східні Церкви Вселенського I Ватиканського Собору, який папа підписав і проголосив: "Те, що є сказано про Патріярхів, є важне теж, за приписами права, і про Верховних Архiepіскопів, що очолюють цілу якусь окрему Церкву або обряд".

Устрій УКЦ був завжди патріярший, хоча ця назва не вживалася. Йде змаг з Ватиканом за стародавні права і привілеї нашої УКЦ, які лише підтверджує § 10 Декрету про Східні Церкви. Не було б унії з Римом, якщо б права і привілеї УКЦ патріяршого типу не були в договорах з Ватиканом урочисто папою загарантовані. Ватикан поступив віроломно супроти історичної УКЦ, а тим більше супроти сучасної. § 11 каже: "Тому що патріярхална установа є в східних Церквах традиційним видом управління, цей Священний і Вселенський Собор бажає, щоб там, де потрібно, були встановлені нові патріярхати, а встановлення застерігається Вселенському Соборові або Римському Первосвященникові". Цей параграф не стосується нашої УКЦ, але напр. Індійської Східної Католицької Церкви і ін.

Стже, коли Вселенський Собор зрівняв у правах Верховних Архiepіскопів з Патріярхами, а в цілій Вселенській Церкві існує тільки один Верховний Архiepіскоп - Йосиф Сліпий, - то цей Декрет ще сильніше підтверджує патріярші права Йосифа I. Творення патріярхату в нашій УКЦ є юридичною і історичною нелогічністю. Звернення Синоду УКЦ до папи створити патріярхат - було недоречністю і ускладнюванням свого власного становища. Недоречною є також заборона папи вживати титулу патріярха Блаженнішому, тому що папа не може під сучасну пору створити патріярхату. Навіть з точки зору папи, його заборона є нелогічна. Акт визнання папою Верховного Архiepіскопату, уточнення його прерогатив Собором, тобто зрівняння у правах з Патріярхатом, перерішує канонічно-правно факт існування з УКЦ патріярхату під назвою Верховного Архiepіскопату навіть для папи, якщо він хоче респектувати свої власні закони, більше - закони Вселенського Собору.

Папа Павло VI не респектує зобов'язань своїх попередників щодо прав і привілеїв, признаних у договорі з УКЦ. Якщо б їх не було визнано, не

було б унії! Для УКЦ і нашої нації існують далі дві договірні сторони: Ватикан та УКЦ і українська нація. Якщо одна договірна сторона ламає договір, друга має право його виповісти. УКЦ є пов'язана з Ватиканом договором, який зобов'язує обидві сторони. Це мусить пам'ятати Синод УКЦ. Він не має історичного ні формального права звертатися до папи, щоб той створив патріархат УКЦ, бо на одному і тому самому місці не можуть існувати дві інституції з тими самими правами, а тільки з іншими назвами.

Синод УКЦ має обов'язок зробити тільки одне: змінити назву Верховного Архiepіскопату на Патріархат і про цю зміну повідомити папу, зазначаючи, що конституція ПАТРІАРХАТУ схвалена на основі історичних юридично-канонічних актів, договорів з Апостольською столицею, прерогатив наших Митрополитів Київських часів з'єднання і часів Унії, та Митрополитів Галицько-Львівських. Якщо необхідно мати певні виконні доповнення, то з комплексу юридично-канонічних взаємин інших східних патріархатів з Ватиканом, приймається певні доповнення, які є співзвучні з правами і привілеями нашої УКЦ, гарантованими папами, а тепер беззаконно ламаними. Синод підкреслює виборність патріархатів, а не номінацію їх папою. Блаженніший не був іменований Верховним Архiepіскопом, але визнаний папою, бо такі права і привілеї мала наша УКЦ і її митрополити від довгих століть. Папа окреслив Блаженнішого незвичайною постаттю, яка має бути "центром єднання для усіх українських вірних і нації"... Синод аклямацією повинен оголосити перейменування Верховного Архiepіскопату на Патріархат і прийняти до відома вживаний Блаженнішим титул Патріярха, що повністю відповідає усім законним привілеям і прерогативам нашої УКЦ.

Синод пропонує Патріярхові висвятити нових єпископів - помічників Патріярха, згідно з правним узусом у східних патріярхатах, а зокрема згідно з зобов'язаннями, які перебрав на себе Ватикан в Берестейській Унії і в інших подібних міжнародно-правних актах супроти УКЦ і нашої Держави. Синод діє вже як патріярший Синод. Зрештою, § 19 Декрету про Східні Церкви говорить про "патріярхальні або архiepіскопські синоди", стверджуючи ті самі права обидвох названих типів Синоду. Отже всі Синоди, які відбулися досі, відповідають Декретові Вселенського Собору про Східні Церкви /§ 19/. Вони є архiepіскопські, тобто патріярші! Було помилковим довгорічне неясне ставлення справи Синодами УКЦ довкола суттєвої формулювання: створення, чи прийняття до відома папою існування патріярхату УКЦ.

Постава наша - ОУН - була завжди ясна. Ми рекомендували від самого початку поставлення Блаженнішим справи патріярхату, яку ми видвигнули ще раніше в праці теперішнього голови Проводу, 27 років тому, як існуючого юридично-канонічно й історично факту, а рекомендували проголошення Синодом патріярхату і Блаженнішого патріярхом. Наша думка не була прийнята. Якщо б була прийнята, то у відповідний час все було б пройшло багато легше. Чергова хвиля ставлення справи патріярхату - це постійна оборона перед настанами Східньої Конгрегації, якої мета ясна: асиміляція, латинщення нашої Церкви, зміцнення наших вірних з латинниками. Синод УКЦ і Патріярх мусять перейти до наступу: доказати ламання Східньою Конгрегацією договору з УКЦ і Україною, ламання зобов'язань папів супроти України і УКЦ, поставити Східню Конгрегацію в позицію оборони, а не виправдуватися перед нею!

Необхідно скликати Патріярший Синод УКЦ, без огляду на становище папи, довести рішення Синоду до відома папи, поладнувши на ньому також конфлікти в лоні УКЦ. Патріярх повинен призначити одного владика для ладнання конфліктів по лінії священників і владик. Патріярх мусить брати відповідальність за дальші рішення на себе, керувати, вести, унапряблю-

вати. Патріярх повинен проголосити уаргументоване становище про правно-канонічну й історично-легальну основу патріярхату УКЦ, прийняття ним титулу патріярха, щоб "урбі ет србі" - всім було відомо, що не УКЦ полагала свої зобов'язання супроти Апостольської Столиці, але Східня Конгрегація систематично ламає зобов'язання Ватикану супроти УКЦ. Необхідні "Патріярші Вісті", які давали б напрямні для дії, вказівки, доручення. Усі владика мусять споминати патріярха у Богослужбах, бо це єднає вірних і священників, єднає під однією зверхністю, з'єднує в одну Церкву. Владика мусять уможливити виконання влади патріярха, виконуючи його доручення.

Вимагати від папи, щоб видав протестне послання з приводу 30-річчя злочинного акту, доконаного в 1946 р. на псевдо-соборі у Львові про ліквідацію УКЦ та її "возз'єднання" з московською комуністичною патріярхією. Папа не запротестував проти мордування священників в Україні /оо. Лучкова, Луцького/ чи їх ув'язнювання /напр. о. Романюк/. Єпископат наших Церков повинен видати спільне послання в обороні катакомбних Церков і українського народу, в'язнів, жінок-матерів по тюрмах, борців за державну незалежність і волю України. Повинен розпочати і вести зусильно єкуменічний діалог поміж нашими Церквами, намагаючися якнайбільше наблизити до себе наші Церкви. Повинен створити в наших Церквах "міністерство" закордонних справ для дії серед церковного світу Заходу, як також для мобілізації християнських і інших конгресменів, послів і сенаторів, напр. в ЗСА і інших державах, вимагаючи від Конгресу ЗСА чи парламенту даної країни припинення всяких економічних та інших взаємин з СРСР, тому що існують релігійні і національні переслідування, ув'язнювання і гонення за релігійні і національні патріотичні переконання, тому що існують концтабори і божевільні-тюрми для борців за права нації і людини. Повинен видавати чужомовні публікації про боротьбу і переслідування наших Церков. Подбати про радіостанцію для передавання національно-релігійних аудіцій нашими Церквами в Україну. Постачати в Україну св. Письмо й іншу релігійну і патріотично-релігійну літературу включно з проповідями найкращих проповідників-патріотів. Наші Ієрархії мусять пам'ятати, що народ є в Україні, а не тільки на еміграції, і дбати про катакомбні Церкви.

З нашого боку треба намагатися довести до спільного становища самостійницьких угруповань у справі Патріярхату УКЦ, ситуації Церков в Україні, переслідування, ув'язнювання і убивств священників, положення в Україні, зокрема натаврування руйніфікації і т.п., і взагалі дати у всій пресі розгляд цілості ситуації в Україні.

СКВУ відмовився підтримати справу Патріярхату УКЦ. Необхідно довести до рішення СКВУ у напрямі підтримки Патріярхату УКЦ і з'єднання православних митрополій у єдину УАПЦ, як етап на шляху до патріярхату УАПЦ.

Справа патріярхату УКЦ і Української Автокефальної Православної Церкви - це справа українських патріотів без огляду на конфесію.

Б. Озерський

"Змаг за Український Католицький Патріярхат і за єдність в одній УАПЦ усіх митрополій нашої Православної Церкви - невідкладне головне завдання".

/З Постанов У-го ВЗ ОУН/

НАПРЯМНІ ПРАЦІ РЕФЕРЕНТУРИ МОЛОДІ

I. Засяг і характер дії

Референтура Молоді діє в рамках Сектора Молодих Кадрів ОУН, маючи на увазі виховні процеси української молоді в Україні і в діаспорі. Вона діє через молодіжні організації, де є члени ОУН, у співпраці з Референтами Студентства і Молодої Інтелігенції та організаційного Юнацтва.

II. Структура Референтури

А. Горизонтально, Референтура ділиться на наступні відділи:

1. Спілка Української Молоді,
2. Молодь України - неорганізована молодь, на засланні і в комсомолі,
3. Українська молодь сателітних країн,
4. Інші молодіжні організації - Пласт, ОДУМ, УКУ, СУМК і інші.

Б. Вертикально, Референтура Молоді проходить через Теренові /Крайові/, Обласні, Районові /Станичні/ і Кушеві Проводи, відповідно до структури цілої Організації. Кумуляція на становищі референтів Молоді і Юнацтва ОУН чи Студентів може бути на нижчих від теренового щаблях. При ТП має бути окремий Референт Молоді.

III. Завдання Референтури Молоді

Виходячи з Постанов У В. Збору, завдання Референтури Молоді окреслюються наступно:

1. Підготовка молоді до боротьби за визволення України. Найкращі з-поміж молоді мають поповнити ряди ОУН, а решта має зміцнити Організації Визвольного Фронту.
2. Нести допомогу молоді України в її прагненні пізнати правду, а боротьбу за українську правду зробити змістом життя.
3. По лінії громадських чинників на еміграції - добиватися покращання українського народнього, середнього і вищого шкільництва, як передумов національного виховання.
4. Сприяти молоді, яка має релігійні покликання, йти на добре поставлені українські духовні семінарії, щоб мати справжніх священників-патріотів, а не асиміляторів-пристосуванців.
5. Спрямовувати українську молодь на такі ділянки науки і професії, які з погляду потреб української справи тепер і в майбутньому є найбільш необхідні.
6. Посилити політичний та ідеологічний вишкіл молоді для успішного протиставлення і для боротьби з "лівизною" та ворожити "культобмінними" і псевдомірними місіями та для зміцнення нашої політичної активності.
7. Особливу увагу звернути на підготовку молоді, що відвідує Україну, або що має мати до діла з відвідувачами з України.
8. Залучувати молодь до праці на зовнішньому відтинку, в АБН і в інших державних та міжнародних інституціях; Посилювати пропаганду української справи та переводити акції в обороні Нескорених.

IV. Напрямні та доручення

1. З метою реалізації повижих завдань по відношенні до молоді в Україні, Референтура Молоді ОУН має використати всі доступні середники інформації і впливу на маси.

а/ Преса й література, що її випускається для молоді на еміграції, мусить наголошувати проблематику молоді України, виявляючи щілини большевицького режиму та протиріччя між теорією і практикою, спрямовуючи на властиві визвольній справі рейки існуючі там процеси. Ці видання використовувати для передачі різними шляхами в Україну і до сателітних країн.

б/ Радіопересилання в Україну з-за кордону скріпити авдиціями про молодь і для молоді, зокрема враховуючи можливість організації аматорських радіовисилань.

в/ Використовувати особисті і групові відвідини з України і в Україну для передачі потрібних вісток.

г/ Стимулювати революційні ферменти серед молоді в Україні, на базі насильної русифікації, вивозів молоді на каторжні роботи в східні простори СРСР, поліційного утиску і колоніальної експлуатації України.

г/ Студіювати комплекс комуністичної виховної проблематики в Україні для успішної протидії.

2. Для виконання поставлених завдань серед молоді на еміграції, зосередити дію по лінії молодіжних організацій в наступних площинах:

а/ Забезпечити національне виховання юнацтва в родині, в українській школі і в молодіжних організаціях, дбаючи про постійний вишкіл виховних кадрів в дусі націоналістичного світогляду і на базі української героїки та відповідаючого їм виховного ідеалу.

б/ Звернути особливу увагу на групу молоді в віці 15-18 літ і включити у виховну програму для цієї групи ідеологічну підготовку, щоб запобігти існуючій втечі від організованого життя, що є питома тій групі.

в/ Впровадити постійний ідеологічний вишкіл для дорослої молоді за розробленим планом на широкій громадській базі, Метою того вишколу є духове і політичне озброєння молоді до боротьби з політичними лівими течіями і ворожою большевицькою пропагандою та матеріялістичною псевдонаукою в чужих школах та інституціях.

г/ Час ідеологічного вишколу передбачений на три-чотири роки заочною методом семінарійними групами по 3 до 10 осіб з керівником групи на чолі. Найкращий вік для ідеологічного вишколу є 18-21 років, одна може бути і старша молодь, яка такого вишколу не мала змоги перейти.

г/ З уваги на важливість успішного переведення цих вишколів, необхідно обсадити становища керівників компетентними вишкільниками з рядів Організації.

д/ До організації вишкільних груп брати молоде членство СУМ /Дружинників/, але використати також заінтересовані молоді з організацій Пласту, ОДУМ, СУМК і інших, що відповідають вимогам знання української мови і принаймні середньо-шкільного рівня загального знання та українознавства.

е/ Цей ідеологічний вишкіл матиме фахове керівництво в Інституті Суспільно-Політичної Освіти на підставі ним опрацьованих матеріалів і програми, саме ж переведення і організація та оформлення вишколу має проходити під доглядом місцевих клітин Організації та референтів Молоді.

е/ Ідеологічний вишкіл перевірювати на практиці в боротьбі з ворожими течіями та антинаціоналістичними тенденціями серед частини нашого суспільства, а зокрема в різного рода акціях в обороні Нескорених та в боротьбі за здорові принципи української визвольної політики в лоні українського суспільства.

ж/ Сприяти військовому вишколові та набуванню військових знань і ступенів у країнах нашого поселення під кутом українських визвольних потреб.

з/ Піддержувати вияви мистецької та літературної творчості серед молоді та праці у всіх ділянках української культури, як важливого засобу національної самобутності і самозбереження та джерела національної енергії у визвольних процесах України.

и/ 1976 рік провести під кутом акції в обороні української мови й культури у 100-ліття ганебного Емського указу про заборону української мови в межах царської російської імперії і в пов'язанні з сучасним етноцидом і русифікацією в Україні. При тому зробити наголос на вживання української мови серед нашої молоді на чужині, як вислову її свідомості і національної гідності та гордості. Вживання чужої мови в розмові між собою вважати за вияв непошани й малокультурності і це на кожному кроці п'ятнувати.

і/ Використати всі середники контакту між молоддю, як з'їзди, зустрічі, табори, семінари, олімпіади, екскурсії, як по лінії СУМ, так і в міжорганізаційному молодіжному комплексі, для зміцнення почуття сили нової генерації і її відповідальності за дальшу працю і визвольну боротьбу.

й/ Молодіжну пресу, особливо "Авангард" і "Крилаті", достосувати тематикою і методично до виховних і політичних цілей, впливаючих з постанов Великих Зборів. Українське друковане слово, а особливо молодіжні журнали, зробити одним з важливіших виховних і формуючих чинників, а тому приділити їм особливу увагу, як постійною рекламою в наших загальних журналах і в пресі, так і фінансовою підтримкою та поширенням серед найширших кіл дітвори і молоді. На цей момент треба звернути особливу увагу, бо від того залежить у майбутньому почитність української преси і друкованого слова взагалі. Прив'язання до друкованого слова в даній мові закріплюється у дитинстві і в юнацтві.

І. Запорожець
Референт Молоді

3 Матеріалів У. ВЗ ОУН

ІДЕЙНО-СВІТОГЛЯДОВІ ПОЗИЦІЇ МОЛОДОЇ УКРАЇНИ

12. Разом з непримиренним ставленням до тоталітарно-комуністичного ладу, українська молодь виступає проти національного поневолення України Росією. Заперечує єдиноділимський протиукраїнський світогляд. Патріотизм прибирає героїчних прикмет, коли "небезпечно бути свідомим своєї національності". Героїчна настанова робить людей нескореними. Терор і диктатура - засоби поневолення націй. Людина без прав, нація без власної держави: "Україна не має жадних суверенних прав".

18. Боротьба України - це високоетичний лицарський патріотичний рух. Етика цього руху заснована на національних вартостях: жертвності, альтруїзмі, героїзмі й на революційній безкомпромісовості. В ній засновки воюючого християнства.

ВИШКІЛЬНИЙ ЛИСТОК ч. 2.

Тема: Член ОУН - яким він є і яким повинен бути

Завдання вишколу визначаємо у наступний спосіб: а/ в секторі зовнішньо-політичному: ідейно-концепційне й пропагандивне скріплення знання членів, б/ на крайовому відтинку: поглиблювання знання крайових визвольних процесів і методів боротьби, в/ на відтинку внутрішньої політики орієнтація в настановах різних груп, партій та партійних фракцій щодо основних питань визвольної боротьби та визвольної політики та пояснювання власного становища з тих питань і у відношенні до інших українських угруповань, г/ в організаційно-кадрових справах: застановлятися над питаннями добору та якості членства, ієрархії завдань, розподілу праці, ролі Організації в оточуючій дійсності, підвищувати морально-ідейний рівень членства, застановлятися над новими організаційними проблемами і ін., г/ у формуванні громадської думки - вишкіл помагає краще формулювати погляди, відважно й динамічно відстоювати постановку Організації через краще знання матеріалу, сприяє кращій орієнтації в нових ситуаціях при пояснюванні нових явищ і подій.

Завдання вишколу - вирошувати психічні сили членства, їх видаєність, успішність в Організації. Які члени, такі успіхи Організації. Тому, вишкіл має завдання підсилювати ефективність членства. Щоб ми всі, члени Організації, збільшили виследи спільної дії, застанівмися, чи ми є тими ким ми повинні бути. Вдумаймося над поняттям "член ОУН" - реальним станом і станом, яким він повинен бути. Пригадаймо собі присягу, що ми її складали, стаючи членами ОУН. Застанівмися над нашими обов'язками та правами в Організації. Різниця між дійсністю і повинністю викаже наші сильні і слабкі сторінки. Самокритика це творчий стимул до дальшого, більшого успішного змагання. Політична самоосвіта /вишкіл/ є теж зброєю для кращої дії.

Степан Бандера писав у 1954 році: "Найкращі ідеї і програми не спроможні формувати життя й розвитку, доки не знайдуться їх апостоли і борці люди сильних характерів, віри, запалу, посвяти і чину". Провідник ОУН писав про кадри, членів ОУН, якими вони повинні бути. Проте він стверджував: "Людський склад ідеологічних, політичних і суспільних рухів постійно змінюється. Людська одениця - це клітина в живому організмі".

I. Дійсний стан кадрів

Розглядаючи стан членства, будемо говорити лише про кадри на еміграції.

1. Членство ОУН складається з людей чотирьох історичних поколінь: а/ Покоління "тридцятників", - людей, які стали членами ОУН в 1929-1939 роках. Це покоління вважається основоположником ОУН, а в тому теж і типічності та якостевих вартостей членства. б/ "Воєнне покоління" - кадри які включилися між 1939-им і 1946 рр. Ці люди може дещо менше придбали ґрунтовну політичну освіту, але зате наголошують масові визвольні дії та менше "орденність" ОУН. в/ Повоєнне покоління - яке включилося до ОУН на основі великої притягаючої сили морально-ідейного капіталу, придбаного попередніми поколіннями, які вели підпільну революційну і збройну боротьбу за проголошену ними державу. г/ Нове покоління, народжене поза межами України, яке включається до ОУН головню на підставі традицій, розумових мотивів, виховного процесу в молодіжних організаціях та відгомону крайової боротьби. Це покоління схильне до оновлення поняття членства ОУН.

2. За освітою, члени ОУН поділяються на: а/ групу з загальною публічною освітою з сильним традиційним вихованням, щирим патріотизмом та

крайовою підпільною заправою; б/ групу з середньою освітою - гімназійною або технічною, - багато з яких належать до "воєнного покоління" чи повоєнного, які в наслідок великої соціально-побутової нестабільності не мали змоги систематично закінчити бажаної освіти, але це люди з поважним суспільним досвідом і різnorodним організаційним пережиттям; в/ групу з вищою освітою, що складається з різних підгруп - бувших старшин різних армій, учителів, культурно-мистецьких діячів, професійних людей, журналістів, священників і студентів вищих шкіл; г/ групу з закінченою високою освітою - професори, доктори, інженери, політичні провідники ОУН. -- Група "а" буде поступово зменшуватися, група "б" буде тривати менш більш чисельно в незмінному стані через доплив нових кадрів, групи "в" і "г" будуть поступово зростати, бо в західних суспільствах є сильний тиск до здобуття вищої освіти.

3. З освітою пов'язане формування світогляду: а/ Члени, які здобували освіту під Росією, щоб задержати національний світогляд і відпорність на большевизм, ставали надмірними консерватистами на селянській основі, або надмірними поступовцями з підкреслюванням соціальних проблем; в них слабо наголошені організаційно-раціональні форми життя. б/ Члени із західної України засвоїли традиціоналістичну культуру та нахил до раціоналізування і дисципліни суспільного життя. в/ Ті, що придбали свою освіту в центральній Європі, схильні до переоцінки інтелектуалізму /теоретизування/ та наголошування ролі культури. г/ Кадри, які дістають освіту в романських країнах, є під сильним впливом ролі теології /віра/ та філософії /католицької/, а з другого боку вони є під тиском антикатолицизму з його доктринами радикалізму і лібералізму. г/ В англomовних країнах підкреслюють "практичне життя", концепцію "життя як боротьба", важливість еволюціонізму та технологічної цивілізації. Тому, що членами ОУН є люди з різних освітніх систем, тому і є не раз інтелектуально-світоглядові різні наголоси на різні справи і проблеми.

4. За соціальним походженням є члени: а/ селянського походження, що стали робітниками, б/ ремісники-майстри сільського й міського походження з тенденцією до переходу в нижчу середню класу, в/ велико-міська й середньо-міська інтелігенція, г/ одиниці з вищої середньої класи чи залишок аристократії, г/ новий велико-міський елемент, головню наймолодшого покоління.

5. За територіальним походженням найбільше членів є з західних українських земель. Далі йдуть північно-західні землі, центральні землі, менше з Закарпаття і Буковини, одиниці з південної України, Донбасу і Кубані. Є вже нова група, яка виростає в різних країнах Заходу, що ніколи не була в Україні, і врешті - одиниці з т.зв. сателітних країн.

6. За релігійним визнанням: а/ більшість є східні католики, б/ меншість - православні і в/ одиниці інших визнань чи безконфесійні теїсти.

7. Тому що Організація проникла в широкий засяг української спільноти, вона /спільнота/ є в посиленому процесі зрічничковання - фракційности, на тлі наголошування вузких, партикулярних справ. Помічаємо такі протиставні течії: а/ форми організацій старших поколінь, а ініціатива чи прагнення нових організаційних форм молодшими річниками, б/ об'єднання інтелігенції на спеціалізовано-професійній базі, а масові, екстенсивні товариства для нижчих верств, в/ масові - молодіжні, а студентські товариства, г/ конкуренція між забезпеченими товариствами, г/ товариства мужеські і товариства жіночі, д/ система ОУВФ, і система загально-громадська, з крайовими центрами, е/ патріархальні католики, і непатріархальні, ё/ поділ за країнами побуту, ж/ напруга між приматом безпартійної професійної дії і приматом організованої політичної дії, і інші. Ці різні сили, часто собі протирічні, послаблюють монолітність членства ОУН, яке ангажується в тих різних суспільних діях.

8. Створена сітка суспільних установ, які тривають десятки років, породила сильну тенденцію до консервативних метод і форм, "осілости", або малої соціальної мобільності. А такий стан має вплив на ментальність людей, що знаменується консервативними прикметами - незмінність світоглядова, соціальна, політична, устроєва. Консерватизм має свій позитив у тягlostі, зберіганні всього крадого з минулих десятиліть, Але консерватизм може стати теж спонукою до стагнації, формалізму, трафаретности. Консервативна думка часто "живе" минувшиною, спогадами, і деколи менше уваги приділяє теперішності та майбутності.

9. Вік людей має своє значення. Збільшується число старших членів, які поступово стають пасивними. Внаслідок старіння частини кадрів зважається тут-то-там прояви втоми, байдужиння, песимізму, тенденцію до практичного мінімалізму, зменшення ідеалістичного світосприймання і збільшення реалістичного. Молодші кадри реагують оптимістично, або швидко розчаровуються в Організації.

10. Величезна більшість членів є активна в громадських товариствах, з чим в парі іде затрата розуміння потреби підпільної організації, чи перенос до неї явних форм і метод праці, з рівночасним відсуванням на дальший план завдань революційної організації. Затираються різниці між організаціями УВФ і ОУН.

11. Різні згадані процеси посилюють тенденцію до концентрації на місцевих чи есентуально теренових справах. Стає менше таких, які цікавляться і займаються справами всієї еміграції /в діаспорі/ і всієї Організації. Ця тенденція віддаляє теж від концентрації на крайових процесах /в Україні. Побутові справи і партикулярні беруть деколи верх над національними. Більше знаємо про "ближчі" нам справи і про країни, в яких проживаємо, ніж про Батьківщину.

12. ОУН поставила себе як передову авангардну силу в українському народі. Питання авангардної ролі торкає кожного члена. Чи кожний з нас справді відрізняється від інших провідницькими прикметами? Чи всередині Організації помітний "ріст" індивідуальностей з провідницькими властивостями? Наскільки провідний актив є теж провідним у спільноті, а "низи" провідними загально в громаді? Чи нові кадри приходять з загалу /себе, чи членами стають найкращі з них/, чи лише з Юнацтва та Молоді ОУН, що є безпосередньо під впливом Організації? Чи поза Організацією є люди, які відзначаються націоналістичними і провідницькими прикметами?

II. Потрібний і вимаганий стан кадрів

На основі огляду кадрів ОУН у вільних країнах, ми можемо приступити до головного завдання - самоудосконалювання. Завданням вишколу в ОУН муси бути збільшування видаєности свого членства. Чей же ми стали членами ОУН, щоб якнайкраще служити справі визволення України. - "Здобудеш українську державу, або згинеш у боротьбі за неї!"

Під сучасну пору доцільно наголосити такі вимоги до членів:

1. Мусимо більше концентрувати нашу увагу й енергію на політично-визвольній діяльності серед своїх і серед чужих: а/ більше брати участь у по-українській політичній діяльності, - аа/ впливаючи на місцеві уряди й партії, щоб вони ставилися прихильніше до України, бб/ посиливши дію по лінії АБН щодо розбудовування спільного фронту всіх поневолених націй, б/ більше пропагувати українську визвольну боротьбу та сильніше вести інформацію про неї /ширити наші чужомовні видання, поміщувати матеріали про Україну в чужинецьких виданнях, виступати перед чужинцями, вести розмови і т.п./, в/ бути завжди і всюди гідним представником своєї нації, перед чужинцями висловлюватися добре /хоч не переохвалюватися/ про Україну, відважно боронити її добре ім'я, і - що найважливіше - перед чужинцями завжди творити солідарний фронт всіх українців, старатися не виступати перед чу-

жинцями проти українців інших поглядів чи угруповань, г/ всюди і завжди рішуче і відважно, хоч тактовно, виступати проти ворогів чи ворожих поглядів, постійно підривати впливи Росії, виявляти її народовбивчі злочини, відтягати від неї приятелів, г/ бути ідеологічно наснаженим місіонарем ідей і правд України, її визвольного авангарду - ОУН - підкреслюючи наші позитивні - творчі ідеї, програму та концепцію "за", а не лише наші позиції "проти", д/ бути свідомим, і відповідно до того поступати, що реальні осяги здобудемо будучи добре зорганізованими, діючи великими кадрами рівночасно й в унісон у багатьох країнах на різних континентах, серед всієї української спільноти і серед місцевих народів.

2. Кожний член мусить більше вивчати крайову дійсність: а/ знати про основні постаті Нескореної України, б/ вивчити зміст їхніх писань, в/ слідкувати за усіма виданнями та писаннями про сьогодишню Україну, в тому і неприхильними та ворожими, г/ на кожному кроці /виступи, імпрези, розмови/ представляти думку, проблеми, людей національної України, г/ зіставляти кожночасну ситуацію з основним визвольним процесом нації, д/ висувати й конфронтувати крайові зусилля з ворожою окупаційною політикою. Засада: кожний член живе Краєм! Ніхто в громаді не сміє ігнорувати крайових процесів або ставити нашу дію відірвано від актуальних проблем Краю! А ми мусимо бути світочами для всієї еміграції про стан та боротьбу на рідних землях!

3. Посиленою вимогою до всього членства є більше практикувати державницько-самостійницькі принципи. Дуже актуальними є 2-га точка Декалогу: "Не дозволиш нікому плямити слави ні чести Твоїї Нації!" і 4-та: "Будь гордий з того, що ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба!" - Ніколи ніхто не сміє хвалити недержавницькі ідеї чи дискредитувати українську державність. Член ОУН не сміє мовчати коли хтось - навіть наймогутніші володарі цього світу - принижує, фальшує або ігнорує державницькі прагнення України. Членові ОУН не вільно приставати з ніким, хто не визнає України як державницьку націю, або співпрацювати на бездержавницькій основі. В спільноті послабла принциповість щодо соборництва - єдності всіх українських територій та людей. Все більше знаходиться одиниць, які схильні відписувати від нації то Кубань, то Крим, то Закарпаття, то Лемківщину. Такі погляди ширяться внаслідок теж і перебільшеного наголошування "регіональних" традицій та ворожої розкладової пропаганди з метою послаблювати національну монолітність. Члени ОУН зобов'язані стояти перед чужинцями за цілу націю, всіх її членів, без різниці поглядів, крім зрадників-яничарів, яких вважаємо відступниками від української нації.

4. Помимо того, що в житті кожної людини є радісні й нещасливі періоди, член ОУН мусить відзначатися волюнтаристичним світосприйманням, погорджувати ментальністю безнадійних, зневірених. Життя сприймаймо як боротьбу, в якій перемагають сильніші і мудріші, віруючі й вольові. Василь Симоненко висловив волюнтаристичну етику такими знаменитими словами: "Світе..., дай мені у думку динаміту!", а Ліна Костенко закликає: "Доля твоя у твоїх руках!" - Будь завжди переконаний, що "за долю мільйонів мусиш дати ТИ одвіт!" - Іван Франко. Або словами Михайла Гориня: "Я вважаю, що несу відповідальність перед майбутнім поколінням за все, що робиться". Або за Симоненком: "Живу не лише для себе, я мушу жити й за них!" При допомозі сильної волі, підприємливості, можна здійснити великі та святі ідеї, змінити обставини в нашу користь. При допомозі бравурної організації багатьох сотень жертвних членів можна вчинити майже чуда. Відкидаємо безвольність і пасивність, "призначення", "долю". Суть політичної організації філософічно добре схопила Ліна Костенко: "Здобувати тяжкі перемоги тільки силою, - не зусиллям". Член ОУН мусить знаменуватися твердою волею до політичного чину і постійною активністю для української визвольної справи.

5. Член ОУН мусить здавати собі справу, що то є бути членом організованого руху, а це: а/ збільшене, чесне й совісне виконання доручень-напрямних Проводу, б/ посилена активність в Організації та творча співпраця, чи як то каже народня мудрість - "берись дружно, не буде сутужно", або "усі за одного і один за всіх", в/ давати постійно нові особисті приклади доброго члена організованого політичного руху, як здисциплінованого, добре ознайомленого з постановкою дій і самосвідомого своїх моральних обов'язків, пов'язаних зі знам'ям ОУН, який створює оптимістичну й творчу атмосферу в Організації. Прикладний член завжди захищає авторитет Проводу, теж і поза Організацією.

6. Врешті - член ОУН зобов'язаний посилити працю над своїми етично-моральними властивостями: а/ бути принциповим у висловлюванні своїх поглядів та в політичній активності, зокрема до ворогів України, стійко заступати безкомпромісові державницькі принципи /Ліна Костенко: "Очей ворожих, суперечок гострих ніколи не боялась я"/, б/ бути толерантним до поглядів інших українців та тактовним у поведінці, - це не опортунізм, а ознака виробленості й певності своїх поглядів, в/ плекати дружні, приятельські взаємини з однодумцями та в українській громаді /"добре братерство краще багатства"/, г/ бути практикуючим християнином, г/ плекати настанову постійної готовості на кожну жертву для добра справи.

Бібліографія: Для підготовки та доброго сприйняття матеріалу, пропонуємо ознайомитися з такими статтями: 1. О. Дніпровий: "Готування і участь кадрів ОУН...", гл. "Вишкільні матеріали", вид. ОУН, 1958, стор. 123-134; 2. Євген Орловський: "За творців нової дійсності", "Визвольний Шлях", кн. 5/III, травень 1963, ст. 487-492; 3. Сас /Степан Бандера/: "Ідея і людина в ідеологічному русі", БУП, ч. 5, 1957, ст. 229-233; 4. "Шоста Конференція ЗЧ ОУН", 1964, ст. 63-67; 5. "Ідеологічний відтинок" у "Нарис історії ОУН", 1968, ст. 126-130.

ДРУЗІ ВИШКІЛЬНІ РЕФЕРЕНТИ, просимо цей матеріал переробити на організаційних вишкільних сходах.

С. Антей
референт Вишколу

...Матеріали вишкільного курсу мають причинитися до кристалізації думки Організації в основних питаннях не тільки з погляду устійнених у нас засад і критеріїв, а теж з погляду актуальної ситуації та тих тенденцій, які виникають у висліді нових процесів у різних ділянках людського життя. Навіть найкраще обґрунтовані й цілком правильні засади й положення кожного руху, зокрема визвольного, що витворені самим життям, без конфронтації з далшим його розвитком, без провірювання й порівнювання, наскільки вони далі актуальні, застигнувши в раз скристалізованій формі, можуть утратити контакт із життям. Тому ОУН мусить свої, навіть тверді устійнені погляди і принципи час від часу провіряти, порівнювати з розвитком життя і застановлятися над тим, чи реалізація їх може далі відбуватися старими методами, в старих формах, чи треба шукати нових, більш відповідних і успішних, пристосованих до нових обставин.

/Із Вступу до "ВИШКІЛЬНИХ МАТЕРІЯЛІВ
З КУРСУ ВЛАНТШОВАНОГО ПРОВОДОМ ЗЧ ОУН"
Книжка I, 1958 р./

Сектор Молодих Кадрів
Референтура Студентства і Професіоналістів
В и ш к і л

СЕМІНАР ч. 2. №/

Н А Ц І Я

Один із головних членів руху опору в Україні заявив /словами П. Грабовського/, що "націоналізм - конечна умова поступу вселюдського; від загибелі нації терпить не тільки вона сама, а вселюдськість взагалі".

Темою попереднього семінара /ч. 1/ був рух опору в Україні на тлі українських визвольних процесів. Але заки ми повернемося знову до детального обговорення сучасного руху опору, треба відповісти на основне питання, чи український визвольний процес в наших часах є згідний з розвитковими тенденціями /"трендами"/ сучасного світу. Тому що український визвольний процес є тісно пов'язаний з так зв. "національним питанням", треба перш за все розглянути поняття нації /в теорії й в практиці/ і націоналізму в загальному.

Слово "нація" пошло з латинського "насці", що означає "народитись". Друге слово, тісно пов'язане з "нацією", це є "батьківщина". Ці два поняття вміщують в собі первісні почуття і асоціації, які, маючи своє джерело в акті нашого народження і в наших батьках, охоплюють всіх інших народжених в тому самому місці, чи в тій самій країні. Почуття і прив'язання, спершу зосереджені на родину-рід-плем'я, поширюються на поступово більші суспільні тіла, спільноти, до яких відчувається приналежність чи зв'язок, себто: дана місцевість - містечко - місто - нарід - держава. В Європі ці "льокальні" об'єкти лояльності почали зливатися в нову спільноту. А нею є власне нація, лояльність до якої перевищує всі інші побічні чи другорядні симпатії.

Отже, що це є нація? Це є спільнота людей, яка має спільну культуру, історію, традицію, мову, релігію, додаючи до цього всього спільну територію, політику, боротьбу, економію. Але мабуть найбільш просту і рівночасно найбільш скомпліковану дефініцію нації подав Руперт Емерсон, який сказав, що "нація є людською спільнотою, яка відчуває себе нацією". Так що нація - це є ті всі елементи, які ми вичислили, спаяні в одну цілість спільним почуттям національності.

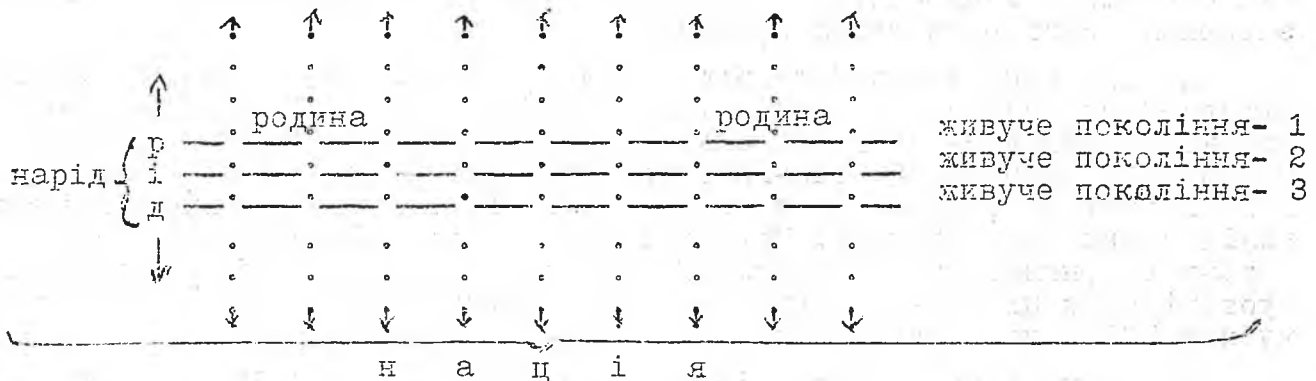
Нація - національність являється в різних формах, видах і величині. Але незважаючи на зовнішню різноманітність, нація є тим основним і первісним чинником, який формує життя кожної людини /Альфред Кобан/. Самий акт народження вже утворює людину з даною нацією, що автоматично закріплює в цій людині підставові прикмети на все її життя: вказує, куди хто належить, де живе, чи де має право жити - фізично, емоційно і психічно; устійнює, де є так зв. "дім", себто країна чи лоно даної спільноти; вкінці, акт народження в даній нації підставово оформлює людину, незалежно навіть від змін, які ця людина може перейти, чи як далеко вона не відійшла б від свого первісного джерела. Акт народження в нації є раз назавжди - і тут не допоможе навіть змінити прізвище, забути мову, чи відцуратися шак чи інакше від своєї спадщини.

Відомий мекіканський поет Октавіо Паз, у своїй знаменитій книжці "Лябіринти самотності", вказує на факт, що модерний світ це небезпечний хаос безлічі лябіринтів, серед яких мандрує дезорієнтована, відчужена, розгублена і осамітнена людина. В наслідок насильного чи "демократичного" знецінення нації та її ролі в розвитку людства /напр. ССРСР, ЗСА/ цілі суспільства і безліч людей - стоять перед руйнуючими проблемами соціаль-

ного, політичного і економічного характеру.

Світ, як спільнота незалежних націй, є найбільшим багатством людства як цілості, бо нація в найширшому розумінні того слова є джерелом все-зростаючої якості людського життя - в духовому і фізичному змісті. Тому нація є найвищою формою людської духово-органічної спільноти, де "всі органи нації є рівновартні без огляду на якісні різниці поміж собою, тому власне, що всі вони призначені підтримувати існування цілості" /Ю. Вассіян/; тому повною людиною може бути тільки одиниця виповнена національним змістом. - "Національність - це найглибша, найзагальніша й найтривкіша підстава людської соціальності" /Ю. Вассіян/.

Для заокруглення цих тверджень про націю слід коротко встановити, які співвідношення існують між людською одиницею, родиною, родом, народом і нацією. Ці поняття поділяються на дві основні категорії згідно з тим, чи вони є часово обмежені чи ні. І так, одиниця, родина і нарід /спільнота родин/ є обмежені часово до живучих поколінь; натомість рід і нація /сполука родів/ переходить межі часового існування людської одиниці, родини і народу - їхнє існування сягає в минуле і - в проєкції - в майбутнє /з українців, Шевченко найкраще і найпростіше здефініював поняття нації як спільноту "мертвих, живих і ненароджених"/. Ці поняття можна графічно представити в такий спосіб:

В цьому співвідношенні, очевидно, відіграє роль засада ступневості, себто, рід і нація є важливіші ніж одиниця, родина чи нарід, з тої простої причини, що ті три останні живуть лиш в лоні нації, будучи її часово обмеженими складовими частинами. Це означає, що інтереси одиниці /і тим самим родини й роду/ є ті самі, що й нації, особливо в час національного лихоліття. Бо якщо людина найкраще може існувати в середовищі своєї нації /так як ми вже відмітили/, то є логічно, щоб вона дбала в першу чергу про добро цього свого власного і унікального життєдайного джерела. Все ж таки не все людина, а то й народи, усвідомлюють собі цей факт, висувачи деколи на перший план тимчасові інтереси /переважно матеріальні/ людської одиниці і даного покоління - часто собі на остаточну некористь, а то й на загладу нації на довгі століття.

На самому початку була мова про розвиткові тенденції сучасного світу - себто, яке місце має тепер нація серед людства і куди вона прямує. Відповідь на це питання є проста: від самих початків історії людство прямує скорим темпом до остаточної самопереорганізації на національному принципі. Тепер цей процес відбувається за посередництвом зростаючого націоналізму, або визвольного націоналізму серед народів, в наслідок чого встають до життя нові нації. Процей цей закономірний і неминучий, бо нація, будучи остаточною синтезом всіх складових елементів існування даної спільноти, є найвищою формою серед організованого людства.

Нації почали оформлюватися в модерному розумінні, тобто набирати

скристалізованих форм, яких 3-4 століття тому. Цей процес набрав справді швидкого темпа після французької революції /1789/, а особливо в нашому 20-му столітті. За приклад може послужити факт, що членами Об'єднаних Націй є яких 140 держав, з яких більше ніж половина /!/ були створені за останніх років. Себто, пересічно щороку постають 2-3 нові окремі держави-нації. І сьогодні ми є щоденними свідками націотворчих /визвольних/ процесів по всіх континентах світу.

Нація, як духово-органічна спільнота, не з'являється на обрію історії раптово, а радше є завершенням довшого процесу доповнювання і синтези. Опісля, якщо до того є сприємливі історичні умовини, нація починає органічно рости і всебічно розвиватися. У зв'язку з цим можна висунути гіпотезу /на базі соціо-історичних даних/, що населення України було одне із перших в Європі, яке завершило цей націотворчий процес доповнювання і синтези, мабуть у 11-12 ст. Про це свідчать документи з тих часів /літописи, література/, загальноприйнята назва "Русь", "русич", "руський" - назви, які подекуди перетривали аж до наших часів в Україні. /Другим таким старим народом в Європі є баски, з якими українці, як виглядає, мають навіть біологічне пов'язання/. Іншими словами, українська нація досягнула згаданої синтези на кілька століть раніше ніж більшість європейської людности. /Італія і Німеччина щойно в 19 ст. завершили свої розвиткові процеси/.

Ми вже попередньо були встановили, що нація це є найвища форма людської соціальности, і що з історичної перспективи суспільні процеси неминуче провадять до цієї найвищої синтези, себто до т. зв. "націо-налізації" людства. Не тільки суспільні процеси прямують до цього, але й політичні теж, особливо в модерних часах, позначених двома великими політичними протиріччями. Першим із них є протиріччя між панівними державами і пригнобленими націями /себто протиріччя внутрі імперій/. Друге протиріччя є між конкуруючими великодержавами та імперіями /в сучасному між ССРСР, червоним Китаєм і ЗСА/.

Ці протиріччя впродовж історії /а особливо в 19-20 ст./, будучи ключевими допоміжними чинниками - майже каталізаторами в процесах "націо-налізації" світу, - закономірно розвиваються в напрямі визволення націй і розпаду многонаціональних штучних творив /гл. П. Полтава/.

І так, в наслідок внутрішніх і зовнішніх конфліктів, перед якими завжди стоять імперії і великодержави /це ж і є їхньою головною прикметою, бо вони побудовані насильством і ним держаться/, вони розлетілися на свої "складові частини". Розпалися в с і імперії, які дотепер існували. В наших часах /при допомозі воєн, революцій/ дожили віку імперії російсько-царська, австро-угорська, німецька, англійська і декілька інших. Російсько-большевицьку імперію /ССРСР/, яка від самого свого початку перебуває в стані постійної конфронтації з нутра і з зовні та ерозії, чекає - очевидно - та сама доля, що постигла й інші імперії в минулому. Остаточний розвал її неминучий, бо це є закон історії.

Доповнююча література:

Полтава, П.: "Концепція самостійної України і основна тенденція політичного розвитку сучасного світу". Київ проти Москви. Б.У.П. ч. 2, 1955, стор. 251-314.

Липа, Ю.: Призначення України. 1953.

СЕМІНАР ч. 3.

НАЦІОНАЛІЗМ

В семінарі ч. 2. ми описали поняття нації і національності в сучасній формі сприймання цих понять молодим поколінням. /Цей підхід, зрештою, і є застосований до всіх тем, порушуваних у наших семінарах/.

Поняття нації, світогляд та націоналізм як ідеологічна система - органічно виринули з факту існування нації та почуття національності /чи національної приналежності/ у людей. Під знаком нації та націоналізму проходить розвиток людства, чого ми є свідками і що стверджують багато визначних знавців, серед них і Є. Сверстюк: "Націоналізм - конечна умова поступу вселюдського; від загибелі нації терпить не тільки вона сама, а вселюдськість взагалі". /"Собор у ристованні", ст. 45/. Приступаючи до ствердження прикмет націоналізму, в тому - очевидно - й українського, треба розглянути і уточнити різночасно поняття патріотизму, націоналізму і шовінізму /-фашизму/. Ці останні два поняття дуже часто "мішаються" через брак знання, або прямо під впливом пропаганди з боку тих джерел і кіл /советських, комуно-марксистівських, "ліберал-демократичних", капіталістичних та різного роду "інтернаціоналістів"/, які вбачають у розвитку націй і в націоналістичному світогляді небезпеку для своїх "інтернаціоналістичних" інтересів, які прямо сприяють новим формам імперіялізму і колоніялізму - себто національному і соціальному гнобленню народів.

1/ ПАТРІОТИЗМ: джерелом патріотизму є підсвідоме відчуття любові до всього, що нам близьке. Патріотизм може мати вузькі рамки /льокальний/ і ширші /народний/. Льокальний патріотизм - це прив'язаність до нашого найближчого оточення, до родини, родинної місцевості, тощо. Народний патріотизм - це почуття прив'язаності до свого народу і бажання йому допомагати. Це є класичне окреслення "патріотизму". Беручи сьогоднішній час, це поняття патріотизму перейшло певну еволюцію в своєму значенні. Сьогодні слово "патріот" /без прикметника/ автоматично і виключно визначає людину, яка "любить свою націю і сприяє її інтересам". Ця загальноприйнята дефініція до певної міри покривається з поняттям націоналізму.

2/ НАЦІОНАЛІЗМ: в нашій класичній термінології означає "активну любов до своєї батьківщини", що переважно проявляється в організованій формі, особливо в часи національної тривоги чи лихоліття /напр. УВО-ОУН-УПА/ та багато інших відомих національно-визвольних рухів по всьому світі/.

Але це тільки один із аспектів організованого націоналізму, зумовлений обставинами, в яких знаходиться народ у даному періоді свого існування - в періоді всенациональної тривоги і потреби. Цей аспект націоналізму можна визначити як вищий щабель патріотизму. Але націоналізм сьогодні - особливо український націоналізм - виріс у всеохоплюючу доктрину і світогляд, які включають не тільки політичні потреби нації /особливо самостійність/, але також соціально-економічні, культурно-духові, етичні і т.д., себто всі галузі людського життя. Основною прикметою цієї динамічної доктрини є те, що вона єдина із усіх доктрин /марксизм, соціалізм, комунізм, капіталізм/ сприяє всебічному розвитку цілої нації на базі принципу гармонії між всіма її складовими частинами, і на підставі гармонії між націями, а не на базі конфлікту між різними секторами спільноти /так зв. "боротьба клас"/, що визвищує інтереси тільки одного сектора коштом другого: з одного боку "диктатура пролетаріату" /особливо в практиці/; а з другого боку, капіталістичний сектор, також як і комунізм, з льокальними і міжнародними інтересами. Обидві ці доктрини /комунізм і капіталізм/ та їх носії, через

свої вузькі інтереси сповільнюють всебічний розвиток народів, витворюють ворожнечу і конфлікти між націями, тощо. Прикладом цього є тривала поміч комуністичним диктатурам капіталістами Заходу, від чого вже понад пів століття терплять десятки народів, а сьогодні майже половина людства. Прикладом цієї - дослівно - змови є особиста довголітня приязнь між супер-капіталістом С. Ітоном і так зв. "різником України і Мадярщини" - Никитою Хрущовим. Трагічні наслідки для цілого світу цієї співпраці між інтернаціоналістами обидвох мастей - "диктаторами пролетаріату" і "диктаторами капіталу" - сьогодні вже більше ніж наявні.

3/ ШОВІНІЗМ: тоді як патріотизм і націоналізм є виявом любови до своєї нації і сприяння її інтересам згідно з принципом внутрішньої і міжнаціональної гармонії, шовінізм - це є сліпе, пристрасне вивищування даного народу /і раси/ та культивування ненависти до всього чужого, а це веде до агресії та імперіялізму. Шовіністичними рухами були німецький нацизм і італійський фашизм, а сьогодні ним є російський "советизм". Націоналізм, як національне почуття і як світоглядова доктрина, не має нічого спільного з нацизмом, фашизмом чи "советизмом".

Повертаючись до поняття українського націоналізму, уточнимо деякі прикмети цього явища. В 1929 р. /1-ий Конгрес ОУН/ було подано наступні ствердження: "Український націоналізм є духовим і політичним рухом, що зродився з внутрішньої природи української нації в час її зусильної боротьби за підстави і цілі творчого буття". Це було названо "генетичною" дефініцією. Так зв. "енергетична" дефініція окреслює націоналізм як "мислення і діяння в інтересах нації". /Це передбачає оцінку кожної ситуації з точки зору національних і народних інтересів/.

Отже існують дві форми вияву українського націоналізму: націоналізм як ідеологія-доктрина, і націоналізм як рух. Повторимо основні засади українського націоналізму: ідея політичної самостійності, соціально-економічної справедливості та українськості у світосприйманні /в культурно-духовому та етичному змислі/. Основною прикметою націоналізму як руху, є потреба дії в інтересах національної спільноти. Є два роди націоналістичного руху: а/ стихійний націоналізм, коли дія виникає незалежно від всяких організованих чинників; б/ організований націоналізм - коли дія організована і спрямована в одне русло. Тоді творяться націоналістичні організації. /У державних народів ролю націоналістичної організації виконує сама держава/.

Вся історія України - це протяг часу, в якому розвивався і діяв український націоналізм. Саме слово "націоналізм" і націоналізм як ідеологія - постали відносно недавно, але націоналізм як стихія існує впродовж всього існування народу-нації.

Доповнююча література:

- 1/ Бердник, Олесь: "Основи Січі Вогняної", Визвольний Шлях, ч. 12, 1975, стор. 1374-6.
- 2/ Донцов, Дмитро: "Націоналізм", Лондон, 1966.
- 3/ Сверстюк, Євген: Собор у ристованні, Париж, 1970.
- 4/ Стецько, Ярослав: "Рушійні кличі нашої боротьби", Част. I: "До ідейно-політичного змісту", Україна проти Москви, БУП, 1955, стор. 315-324.

Яромир Струнич

АКЦІЯ В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ У ССРСР

Вихідні позиції. Наші акції на захист в'язнів у т.зв. ССРСР мусять мати три аспекти: національний, політичний і гуманітарний. Незважаючи на дотеперішні інструкції, в яких було широко з'ясовано зміст і характер акцій, що їх проводить ОУН, дуже часто вони /акції/ обмежувалися тільки третім аспектом, себто "обороною прав людини". Таке обмеження рішуче відкидаємо і його не вільно практикувати далі.

Без національних прав, себто без державної самостійності, в жодній імперії не можуть бути здійснені права людини. Таких "демократичних" імперій, які забезпечували б права людині, членові поневолених ними націй, ще не було й не буде. Кожна імперія тримається тільки силою і терором. Демократичний лад у метрополії, себто в лоні нації-поневолювача, не мав жодного відношення до устрою в її колоніях, себто на землях поневолених народів. На це вказували не раз представники поневолених націй у такій чи іншій імперії, як на протилежності між демократичною ідеологією і демократичним державно-політичним устроєм у метрополії /на землях панівної нації/ та терористичною системою у її колоніях /на землях окупованих націй/.

Змагання за т.зв. демократизацію імперії - абсурдні змагання, які зводять на манівці національно-визвольну боротьбу поневолених народів. Таке змагання - наявний опортунізм. Так, напр., УНДО-радикали в Польщі змагалися за автономію західноукраїнських земель, а УВО-ОУН - за Українську Самостійну Соборну Державу. Подібно і сьогодні чинять різні т.зв. дисиденти в московсько-більшевицькій тюрмі народів. Напр., дотеперішні позиції проф. Л.Плюша, звільненого із "психолікарні", це позиції унді-вські, опортуністичні, а не націоналістичні себто не національно-визвольні.

Боротьба за державність. В нашій акції за захист в'язнів у московсько-більшевицькій імперії не вільно забувати істотної боротьби за українську державність. Тут замало тільки покликатися на Універсальну Декларацію Прав Людини. Жодна революційно-визвольна організація у боротьбі з окупантами не обмежується самою обороною прав людини. Треба покликатися на акти, які мають державно-політичне значення. Так ще в 1960 р. ОН схвалили декларацію про ліквідацію колоніалізму в світі, про повернення або надання суверенності усім /колоніальним/ народам і країнам. Ця декларація була підтверджена 1972 року. Конгрес ЗСА 1959 року схвалив резолюцію-закон про підтримку права на незалежність України та інших поневолених націй. Хартія ОН також говорить про право на незалежність усіх народів світу. Отже й відклик до згаданих актів означає, що кожна нація має природне право на свою державну незалежність, а відклик до Універсальної Декларації Прав Людини означає, що ті права можуть бути здійснені щойно у незалежній народоправній власній державі, за яку бореться поневолена нація, а не в імперії, тюрмі народів, яка мусить бути зліквідована. В наші часи залишається ще найганебніша в історії світу московсько-більшевицька імперія т.зв. ССРСР, що поневолює і визискує український та інші народи.

Тому й оформлювання наших акцій мусить мати насамперед національний і політичний аспекти, за якими йде і гуманітарний. У всебічному розгортанні наших акцій їх можна і зрізничковувати; в одних наголошуємо національно-політичний аспект, а в інших, зокрема тих, що їх ведуть чужинецькі кола, гуманітарний аспект. Але не можемо зводити їх лише до одного типу, себто до оборони прав людини, бо така боротьба має характер тільки антирежимний, з змаганням за "лібералізацію", за "демократизацію" системи імперії, а не з боротьбою за право своєї нації бути незалежною,

суверенною державою.

Це особливо розуміють наші політв'язні в московсько-большевицьких концтаборах і тюрмах, тому і заявили, що вони не бажають посередництва Сахарова в акції, спрямованій на їхній захист. З ним їм не по дорозі. Сахаров прагне т.зв. демократизації московської імперії, а вони - державної суверенності української нації. Отже борються самостійно, без допомоги "старшого брата". Свідомо відкидають цю "допомогу", готові на найбільші жертви, бо не хочуть, щоб їхні ідеали фальшували різні Сахарови.

Мусимо й ми зробити відповідний висновок із становища наших політв'язнів. Обмеження всієї нашої акції за кордоном тільки обороною прав в'язнів чи домаганням їх звільнення, звужує і нашу боротьбу /зокрема, коли зосереджуємося на кількох в'язнях/ та зводить її тільки до захисту прав людини. Тому головним цілеспрямуванням наших акцій мусить бути Українська Самостійна Соборна Держава як головна мета боротьби цілої української нації.

З метою активізації різних прошарків суспільства доцільно й зрізничковувати наші акції в обороні політв'язнів. Наприклад, нехай церковні кола ведуть акцію на захист о. Романюка та інших арештованих священників, лікарі - на захист Плахотнюка, журналісти - на захист Чорновола, історики-науковці - на захист Мороза, молодь /СУМ, Пласт та інші організації/ - на захист Юрія Шухевича, і т.д.

Але й оборона політв'язнів мусить відбуватися в рамках наших вихідних позицій, з'ясованих вище.

За масовість акцій. У загальних масових наших акціях повинна брати активну участь уся громадськість, поставивши в осередку своєї уваги вивільнення України, себто відновлення УССД. В акціях мусять бути наголошені такі вимоги: розвал московсько-большевицької імперії, т.зв. ССРСР, відновлення УССД, усунення окупаційних військ і апарату терору з України, скасування концтаборів і психіатричних тюрем, звільнення всіх в'язнів, засуджених за національні і релігійні переконання, і т.д. Отже, це степенування наших вимог, в осередку яких завжди мусить бути наша головна мета. Вони не мають нічого спільного з якоюсь протирежимною боротьбою, яка мала б досягнути "демократизацію" чи "лібералізацію" системи імперії шляхом т.зв. еволюції, але зі збереженням "єдинонеділимої" Росії.

Захищаючи в'язнів, наших акцій не можна зосереджувати тільки на окремих в'язнях, хоч у виїмкових випадках це потрібне, коли життя котрогось із них найбільше загрожене. Проте треба завжди пам'ятати, що в'язнів - тисячі, і всі вони - жертви московського терору, незважаючи на їх звання і освіту, приналежність до такої чи іншої верстви народу.

Особливу увагу мусимо звернути на оборону засуджених і катованих, постійно переслідуваних членів ОУН-УПА, які не раз доживають свого віку в концтаборах і тюрмах. Їх не можна обминати тільки тому, що вони засуджені за "політику", за збройні чини, і зосереджувати свою увагу тільки на культурних діячах. Треба висувати і провідних членів ОУН-УПА, що караються у тюрмах і концтаборах, і домагатися їх звільнення. Не обмежуватися акцією в обороні тільки тих, за якими обстає Міжнародна Амнестія. Своїми акціями мусимо переконати світ, що ми боремося не лише за права людини в т.зв. ССРСР, а в першу чергу захищаємо права української нації, домагаємося їх здійснення. Визвольні рухи, відомі у західному світі, борються за національно-політичні права /напр. Палестинський визвольний рух/, а не за гуманітарні, і до цього Захід уже починає "привикати". Резолюції конференції АБН, що відбулася у Мюнхені наприкінці 1975 року, дають приклади і вказівки, як треба оформлювати і вести наші акції.

Вони мають степенуватися, розгортатися, загострюватися, кількісно і якостево удосконалюватися, щоб Захід "привикав" і до наших національних політичних вимог. Напр., перед ним сьогодні стоїть суттєве завдання - розв'язати питання Палестини. Мусимо добитися, щоб таким суттєвим для Заходу стало і питання усамостійнення України та розвалу московсько-більшевицької імперії.

Доки в Україні будуть панувати московські окупанти, доти будуть і в'язні, засуджені й катовані за їх український патріотизм, за їхню боротьбу за права своєї нації на власну державність. Отже, захищаючи в'язнів, необхідно атакувати окупантів і домагатися здійснення прав України.

Мусимо завжди пам'ятати, що перші Нескорені в Україні - це члени ОУН і УПА, це вони своєю кров'ю створили ідейне підґрунтя для всіх теперішніх Нескорених. Отже члени ОУН-УПА заслуговують не менше як культурні діячі на те, щоб ми в наших акціях вимагали їхнього звільнення. Чомусь в останній час у наших масових акціях відсунуено з тінь ім'я Юрія Шухевича. Загально, в наших акціях мусить бути рішучий зворот, згідно з поданими тут вказівками.

Треба звернути увагу і більшу увагу на допомогу пакунками Шухевичеві, Морозові, Чорноволові, Калинцям, Караванському, Ірині Сенник, Пришлякові, Більському, Ільчукові, Сверстюкові, Стусові та іншим, але у відповідній формі, згідно із вказівками, даними раніше компетентним нашим людям.

НАШІ ЧЕРГОВІ АКЦІЇ

Проводи і все юнацтво ОУН розпочнуть наново голосну і широку акцію в обороні Юрія Шухевича, сина легендарного командира УПА сл.п. Романа Шухевича-Чупринки. Це відноситься як доручення Проводу Юнацтва ОУН до Проводів і членства юнацтва ОУН усіх теренів. Усі проби юнацтва мусять іти під кутом індивідуальних акцій протесту проти переслідування Юрія Шухевича. В його обороні ініціювати демонстративні акції місцевого характеру, а також організувати або ініціювати теренові маніфестації з иняном відповідних акцій в кожній країні. Акції в обороні Юрія Шухевича біжучого року мусять бути масовіші і голосніші як добре організовані акції в його обороні кільканадцять років тому. Цьогорічні акції запланувати спільно з проводами сітки активу і включити до них масово українську організовану молодь. Заініціювати з організаціями молоді спеціальний комітет оборони ЮРІЯ ШУХЕВИЧА.

В пов'язанні з річницею Крут, підготовляти на місяць грудень 1976 р. з того приводу акції-голодівки для вияву нашої солідарности зі щорічною голодівкою в'язнів у концтаборах і тюрмах т.зв. ССРСР.

/З "Бюлетеня Проводу Юнацтва ОУН",
ч. 4., травень 1976 р.

...УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ! Ти на еміграції мусиш піти в авангарді вивольної боротьби, як в ньому йде молодь на Землях. Ти мусиш цілком віддати себе інтересам Воючої України і бути готовою на кожний її поклик, щоб стати поруч своїх друзів, що зі зброєю в руках борються за визволення народу, за щастя, радість і творчу працю української молоді в українській державі.

/Із ЗВЕРНЕННЯ ВОЮЮЧОЇ УКРАЇНИ ДО ВСІЄЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ, 1949 р./

ЗБІЛЬШИМ АКЦІЮ ФОНДУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ !

Акція збірки ФОНДУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ є великою, важливою і теж престижевою справою - в першу чергу всіх українських націоналістів-революціонерів і всього членства ОУВФ. Про це ми не сміємо забувати серед розгару нашої щоденної праці, плянувань і змагань. Про цю справу є обширні з'ясування й інформація в Бюлетені Проводу ОУН ч. 16/76, в Обіжних листах СУВФ і Централь ОУВФ в різних країнах та в нашій пресі.

Подаємо заокруглені цифри про стан ФОНДУ в дні 30 червня 1976 року, тобто після 32 місяців тривання нашої акції /від 31 жовтня 1973 р., дня започаткування Фонду Оборони України на II Світовому З'їзді ОУВФ/. Згідно з опублікованими у пресі 64 списками, досягнуто суму кругло 551.000 кан. доларів, тобто 55% запланованої квоти. На поодинокі терени припадають наступні суми /в заокругленні/:

1. Канада	\$ 173.000
2. Англія	164.600
3. З. С. А.	160.400
4. Австралія	36.300
5. Німеччина	10.670
6. Аргентина	4.220
7. Франція	1.300
8. Бразилія	430
9. Австрія	80

Разом ----- кан. \$\$\$ 551.000.

Подані цифри можуть виглядати - на перший погляд - імпонуюче. Але по глибшій аналізі - вони не можуть нас задовольняти, бо вони не стоять у пропорції до наших справжніх сил і спроможностей. Ми можемо досягнути багато-багато більше. Акція ФОНДУ ще далеко не набрала відповідного до нашої потужності і справності - засягу. Нею не охоплена широка українська громада, а теж загальна наших членів і симпатиків, тобто членства ОУВФ. Є ще такі серед нас самих, що не дали своїх відповідних пожертв на ФОНДУ. Цифри показують, що у збірку ФОНДУ включилися досі 4.000 особи і ок. 300 клітин ОУВФ /з Центральними включно/. Також стосовно висоти пожертв залишається багато до побажання. Всього кілька десятків осіб жертвували на ФОНДУ по \$ 1.000, 500 і 200, ок. половина дали по \$ 100, а решта - по \$ 10, 20 чи 25. Подрібніші ілюстративні цифри щодо числа жертводавців і висоти вplat мають відповідальні за цю акцію друзі в кожній країні, і ці цифри, країни і місцевості є подані в 64-ьох списках, опублікованих у нашій пресі. Але вже й на підставі поданих вище найзагальніших цифер можна судити, як на ділі ми виконуємо завдання і як ми виглядаємо перед собою самими і перед всією українською громадою.

НАШІ ДРУЗІ В УКРАЇНІ ВИМАГАЮТЬ ВІД НАС ОБОРОНИ І ДОПОМОГИ -

- ЖЕРТВУЙМО НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ !

Фактом є, що від деякого часу акція збірки на ФОНДУ сповільнилася. Коли напр. до половини 1975 року пересічна сума впливів /рахуючи й декларації/ була ок. \$ 24.000 на місяць, то за останніх 10-12 місяців вона впала до \$ 4.500 місячно. І то незважаючи на заклики в наших офіціозах. В такому стані не можемо залишити цієї справи.

Друга фаза нашої збіркової акції ФОНДУ мусить розгорнутися зі здовоною силою вже тепер. Нехай цей рік, рік Івана Франка, Симона Петлюри і 35-та річниця Акту 30-го червня 1941 року - стануть справді переломовими і вирішальними у цій нашій акції. Слово і діло тепер за всіма нашими членами і за ОУВФ, зокрема за їх центральними у кожній країні.

НАШИМ ОБОВ'ЯЗКОМ Є БОРОНИТИ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ПЕРЕД МОСКОВСЬКИМ
ОКУПАНТОМ, - ЖЕРТВУЙМО НА Ф О Н Д О Б О Р О Н И У К Р А Ї Н И !

Очікуємо нових списків, нових імен, нових імпонуючих цифер.

Слідкуймо пильно за дальшими звідомленнями і вислідами нашої праці в пресі і в наших обіжниках.

І збільшуймо, скріплюймо, поширюймо кампанію збірки на ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ. Ф О У призначений на фінансування таких міроприємств, що спрямовані і необхідні для визвольної боротьби в Україні.

Наші друзі стоять у боротьбі на першій лінії фронту; нашим найважливішим і найпершим завданням і обов'язком є дати їм всю потрібну допомогу.

Вони жертвують усе: свою свободу, кров і життя; - що жертвуємо ми?

Друзі в Україні вимагають від нас допомоги в нашій спільній боротьбі за визволення України.

ХТО З НАС НЕ ДАСТЬ ДОПОМОГИ ?!

З Постанов У. ВЗ ОУН

ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКІ СТВЕРДЖЕННЯ Й ПОСТАНОВИ

"Вся дія ОУН завжди спиралася і в основі буде й далі спиратися на жертвності організаційного членства, симпатиків та членів Українського Визвольного Фронту і на фінансовій допомозі патріотичного українського громадянства. Фінансові засоби, добровільно зложені українськими людьми, дають ОУН змогу проводити українську незалежну політику.

Мавши це на увазі, У.Великий Збір постановляє:

4. Крім членської вкладки, всі члени, кандидати в члени ОУН та симпатик платять податок у висоті 1 % від своєї заробітної платні нетто. Кадри ОУН повинні подбати, щоб і наші прихильники платили податок на потреби ОУН у відповідній висоті.

5. Організації Українського Визвольного Фронту та їхні відділи й осередки повинні вплачувати на потреби Організації щонайменше 2 % від свого прибутку. Кооперативи, клуби, спілки й приватні підприємства та професіоналісти повинні вплачувати щонайменше 3 % від своїх прибутків. Члени, кандидати в члени й симпатик ОУН та члени Українського Визвольного Фронту повинні підтримувати всі підприємства і всіх тих підприємців та професіоналістів, що жертвують на потреби Організації.

7. ЧЛЕНИ, КАНДИДАТИ В ЧЛЕНИ Й СИМПАТИКИ ОУН ПЛАТЯТЬ ЗАЛЕЖНО ВІД СВОЇХ СПРОМОЖНОСТЕЙ ДОБРОВІЛЬНО ПЕВНІ СУМИ НА Ф О Н Д О Б О Р О Н И У К Р А Ї Н И / Ф О У / І ЗВЕРТАЮТЬСЯ ПРИ РІЗНИХ НАГОДАХ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ ЗА ПОЖЕРТВАМИ НА ФОУ, ЩОБ ЦЕЙ ФОНД БУВ ВИСЛІДОМ ЖЕРТОВНОСТІ В С І Ї УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ І СТАВ ДОКАЗОМ ЇЇ ТУРВОТИ ЗА ДОЛЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ... "

З М І С Т

- ЗВЕРНЕННЯ ПРОВодУ ОУН з приводу 35-ліття АКТУ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ	1
- У 35-ту РІЧНИЦЮ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ - Звернення Президії СУВФ	3
- У 50-ту РІЧНИЦЮ З ДНЯ СМЕРТІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ	5
С. Осінський: ПОЗИЦІЇ ВИЗВОЛЬНО-НАЦІОНАЛЬНОЇ БОРОТЬБИ В УКРАЇНІ	7
А. Галиченко: МИ СЕРЕД УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ	12
- З Постанов У-го ВЗ ОУН: ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА.....	20
С. Дунаїв, Сектор Зовнішньої Політики і АБН: АКТУАЛЬНІ ЗАВДАННЯ	21
- З Матеріалів У-го ВЗ ОУН: ІДЕЙНО-СВІТОГЛЯДОВІ ПОЗИЦІЇ МОЛОДОЇ УКРАЇНИ	23
Всеволод: НАША ДІЯ НА ВНУТРІШНЬО-УКРАЇНСЬКОМУ ВІДТИНКУ	24
Б. Озерський: НАПРЯМНІ НАШОЇ СУЧАСНОЇ ЦЕРКОВНОЇ ПОЛІТИКИ	29
І. Запорожець: НАПРЯМНІ ПРАЦІ РЕФЕРЕНТУРИ МОЛОДІ	32
- З Матеріалів У-го ВЗ ОУН: ІДЕЙНО-СВІТОГЛЯДОВІ ПОЗИЦІЇ МОЛОДОЇ УКРАЇНИ	34
С. Антей, Референтура Вишколу: ВИШКІЛЬНИЙ ЛИСТОК ч. 2: "Член ОУН - яким він є і яким повинен бути"	35
- З Вишкільних Матеріалів 1958 р.: Вступ до книжки ч. 1.	39
Яромир Струнич, Сектор Молодих Кадрів, Референтура Студентства і Професіоналістів, Вишкіл: - Семінар ч. 2: НАЦІЯ	40
- Семінар ч. 3: НАЦІОНАЛІЗМ	43
- АКЦІЯ В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ у ССРСР	45
- З Бюлетеня Проводу Юнацтва ОУН: Наші чергові акції	47
- Із Звернення Воюючої України: Українська Молоде!	47
- ЗБІЛЬШИМ АКЦІЮ ФОНДУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ!	48
- З Постанов У-го ВЗ ОУН у фін.-господарських справах	49
